

DECYZJA

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Legnicy, w składzie orzekającym:

1. Emilia Milewska - przewodnicząca (sprawozdawca)
2. Jacek Sikacz - członek
3. Andrzej Michalkiewicz - członek

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym odwołań od decyzji Burmistrza Wąsosza z dnia 1 czerwca 2018 r., nr OR.6220.11.29.2017 ustalającej na rzecz „CHEMEKO-SYSTEM” Sp. z o.o. z siedzibą we Wrocławiu środowiskowych uwarunkowań dla realizacji przedsięwzięcia pod nazwą: „Budowa składowiska odpadów innych niż niebezpieczne i obojętne” realizowanego na działkach nr 144/2, 145, 150, część działki 227, część działki 293, obręb Rudna Wielka, gmina Wąsosz, wniesionych przez:

1. Krzysztofa Sauć i Jana Florczaka – reprezentowanych przez Kazimierza Ławika oraz odwołań Danuty Płatników, Sylwii Sauć, Mariusza Kaisera, Czesława Słowińskiego, Lucyny Waścińskiej, Wiesława Waścińskiego, Jacka Waścińskiego, Leszka Dutki, Emilii Kaiser, Cezarego Smektały, Pawła Chorostkowskiego, Jana Maciaszka, Joanny Kalinowskiej, Macieja Kaisera, Lilli Kaiser, Krzysztofa Kalinowskiego, Tomasza Kaisera, Barbary Augustyniak, Daniela Kulczyckiego, Elżbiety Waścińskiej, Henryka Różyckiego, Małgorzaty Smektały-Ciach, Bolesława Paszkowskiego, Zbigniewa Augustyniaka, Marcina Banaszka, Anny Krawczyk, Bronisława Krawczyka, Krystyny Gradeckiej, Zbigniewa Lasaka, Zofii Lasak, Barbary Słowińskiej, Andrzeja Mazura, Bronisława Różyckiego i Dariusza Słowińskiego – wszystkich reprezentowanych przez adwokat Magdalenę Rybicką – na podstawie art. 138 § 1 pkt 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r., poz. 2096 z późn. zm.) **orzeka umorzyć postępowanie odwoławcze wszczęte wyżej wymienionymi odwołaniami;**

2. Stowarzyszenie „Skowronek” z siedzibą w Warszawie, reprezentowane przez Dorotę Dobrosielską – na podstawie art. 138 § 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r., poz. 2096 z późn. zm.) **orzeka uchylić zaskarżoną decyzję w całości i przekazać sprawę do ponownego rozpatrzenia przez organ I instancji.**

UZASADNIENIE

W dniu 6 września 2017 r. do Urzędu Miejskiego Wąsosza wpłynął wniosek „CHEMEKO-SYSTEM” Sp. z o.o. z siedzibą we Wrocławiu o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia polegającego na budowie kwatery nr 4 składowiska odpadów innych niż niebezpieczne i obojętne na działkach nr 144/2, nr 145, nr 150, nr 227, nr 293, obręb Rudna Wielka, gmina Wąsosz.

Planowane zamierzenie inwestycyjne zgodnie z § 2 ust. 1 pkt 47 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (t.j. Dz. U. z 2016 r., poz. 71), zostało zakwalifikowane do przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko, dla których przeprowadzenie oceny o oddziaływaniu na środowisko jest obligatoryjne. W związku z powyższym do przedmiotowego wniosku został dołączony raport oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko.

Wypełniając dyspozycję art. 77 ust. 1 i ust. 2 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (wówczas t.j. Dz. U. z 2016 r., poz. 353 z późn. zm.) zwanej dalej jako: „ustawa środowiskowa” – organ I instancji pismami z dnia 11 września 2017 r. wystąpił do Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska we Wrocławiu o uzgodnienie warunków planowanej inwestycji oraz do Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w Górze i do Marszałka Województwa Dolnośląskiego o wydanie opinii w niniejszej sprawie. Jednocześnie organ przesłał, do organów współdziałających, przedłożony przez inwestora raport oraz wypis i wyrys z miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla części działek będących przedmiotem wniosku wraz z informacją o braku miejscowego planu dla pozostałej części działek.

Pismem z dnia 22 września 2017 r. Państwowy Powiatowy Inspektor Sanitarny w Górze poinformował o konieczności złożenia przez inwestora dodatkowych wyjaśnień do treści raportu.

W dniu 17 października 2017 r. do Urzędu Miejskiego Wąsosza wpłynęło pismo Marszałka Województwa Dolnośląskiego, w którym poinformowano, iż przedłożony przez wnioskodawcę materiał dowodowy wymaga wyjaśnień i uzupełnień, o czym poinformowano wnioskodawcę odrębnym pismem.

Pismem z dnia 3 listopada 2017 r. (wpływ do organu 6 listopada 2017 r.) inwestor wystąpił o zmianę nazwy przedsięwzięcia na: „Budowa składowiska odpadów innych niż niebezpieczne i obojętne na działkach nr 144/2, 145, 150, 227, 293 w obrębie Rudna Wielka, gmina Wąsosz”, argumentując to faktem, iż planowana inwestycja nie będzie stanowiła rozbudowy istniejącego składowiska odpadów, a ponadto będzie posiadała własny system odbierania i gromadzenia odcieków składowiskowych, sieć piezometrów do monitoringu wód podziemnych, drogi technologiczne oraz inne elementy niezbędnej infrastruktury technicznej.

Pismem z dnia 13 listopada 2017 r. organ I instancji powiadomił organy współdziałające o opisanej wyżej zmianie przez inwestora nazwy przedsięwzięcia.

W dniu 13 listopada 2017 r. wpłynęło do Urzędu Miejskiego Wąsosza pismo Regionalnej Dyrekcji Ochrony Środowiska we Wrocławiu informujące o niemożności załatwienia sprawy w terminie ze względu na jej skomplikowany charakter oraz z uwagi na konieczność uzupełnienia materiału dowodowego.

W dniu 4 grudnia 2017 r. do Urzędu Miejskiego Wąsosza wpłynęło pismo „CHEMEKO-SYSTEM” Sp. z o.o. przekazujące pisma uzupełniające raport złożone do Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska we Wrocławiu oraz Urzędu Marszałkowskiego Województwa Dolnośląskiego.

Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska we Wrocławiu, po złożeniu przez inwestora stosownych wyjaśnień i uzupełnień do treści raportu, postanowieniem z dnia

13 grudnia 2017 r., nr WOOŚ.4242.65.2017.PO.4, uzgodnił realizację przedsięwzięcia pn.: Budowa składowiska odpadów innych niż niebezpieczne i obojętne na działkach nr 144/2, 145, 150, 227, 293 w obrębie Rudna Wielka, gmina Wąsosz” i określił warunki planowanej inwestycji.

W dniu 22 grudnia 2017 r. do Urzędu Miejskiego w Wąsoszu wpłynęło pismo „CHEMEKO-SYSTEM” Sp. z o.o. przesyłające pisma złożone do Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w Górze.

Pismem z dnia 3 stycznia 2018 r. Państwowy Powiatowy Inspektor Sanitarny w Górze powiadomił o niemożności wydania opinii ze względu na nie wyjaśnienie przez inwestora wszystkich okoliczności sprawy.

Marszałek Województwa Dolnośląskiego, po złożeniu dodatkowych wyjaśnień i uzupełnieniu treści raportu przez inwestora, pismem z dnia 1 lutego 2018 r., nr DOW-S-V.7220.10.2017.SS, pozytywnie zaopiniował realizację wnioskowanego przedsięwzięcia, w zakresie przedsięwzięć kwalifikowanych jako instalacja (art. 77 ust. 1 pkt 3 ustawy środowiskowej).

Pismem z dnia 12 lutego 2018 r. organ I instancji, na podstawie art. 77 ust. 1 pkt 4 ustawy środowiskowej, wystąpił do Dyrektora Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej we Wrocławiu, Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie o uzgodnienie realizacji ww. inwestycji.

Kolejny organ współdziałający - Państwowy Powiatowy Inspektor Sanitarny w Górze postanowieniem Nr 14/18 z dnia 12 marca 2018 r., znak: ZNS-7200-21/MW/17, po uzupełnieniu przez inwestora treści raportu – pozytywnie zaopiniował środowiskowe uwarunkowania dla planowanej inwestycji, bez zastrzeżeń.

Postanowieniem z dnia 12 kwietnia 2018 r., nr WR.RZŚ.436.45.2018.JS, Dyrektor Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej we Wrocławiu Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie uzgodnił realizację wnioskowanej inwestycji i jednocześnie określił warunki przedsięwzięcia.

W wyniku przeprowadzonego postępowania Burmistrz Wąsosza decyzją z dnia 1 czerwca 2018 r., nr OR.6220.11.29.2017, ustalił na rzecz „CHEMEKO-SYSTEM” Sp. z o.o. z siedzibą we Wrocławiu, środowiskowe uwarunkowania realizacji przedsięwzięcia pod nazwą: budowa składowiska odpadów innych niż niebezpieczne i obojętne realizowanego na działkach nr 144/2, 145, 150, część dz. 227, część dz. nr 293 w obrębie Rudna Wielka, gm. Wąsosz.

W pkt 1 organ opisał rodzaj i miejsce realizacji przedsięwzięcia:

Wskazując, m. in. iż przedsięwzięcie polegać ma na budowie składowiska odpadów innych niż niebezpieczne i obojętne, położonego w sąsiedztwie kwater nr 1 i 2 istniejącego składowiska odpadów, funkcjonującego w ramach Zakładu Zagospodarowania Odpadów w Rudnej Wielkiej. Inwestycja zlokalizowana będzie na terenie dz. nr 144/2, 145, 150, część dz. nr 227, część dz. nr 293 wszystkie obręb Rudna Wielka, gm. Wąsosz.

Najbliższa zabudowa mieszkaniowa w stosunku do granic planowanej inwestycji położona jest w odległości: 630 m na południowy zachód - wieś Rudna Mała, 730 m na zachód - wieś Rudna Wielka, 1040 m na wschód – wieś Wiewierz.

Nowa instalacja będzie funkcjonowała w ramach istniejącego Zakładu Zagospodarowania Odpadów w Rudnej Wielkiej. Z uwagi na głębokość występowania zwierciadła wody gruntowej składowisko składać się będzie z dwóch kwater

składowania odpadów. Docelowa rzędna składowania odpadów wynosić będzie 142,5 m n.p.m. Podzielenie kwatery na część I i II pozwoli na stworzenie dwóch niezależnych systemów odbierania wód odciekowych. Kwatery podzielone zostaną na sektory, co umożliwi składowanie odpadów w sposób selektywny.

W ramach planowanego przedsięwzięcia przewiduje się wykonanie drogi technologicznej o nawierzchni utwardzonej, zbiorników na wody odciekowe/opadowe, pasa zieleni ochronnej, systemu monitoringu wód podziemnych kwatery oraz realizację infrastruktury towarzyszącej w tym sieci elektroenergetycznej i kanalizacyjnej.

W ramach inwestycji powstanie składowisko odpadów o następujących wielkościach:

- powierzchnia kwatery I po obrysie skarp wewnętrznych: 31.200 m²,
- powierzchnia kwatery II po obrysie skarp wewnętrznych: 26.500 m²,
- pojemność geometryczna składowiska: 1.211.500 m³,
- chłonność składowiska: 1.696.100 Mg (przy założeniu współczynnika zagęszczenia 1,4 Mg/m³),
- docelowa rzędna składowania odpadów: 142,50 m n.p.m.

Ponadto w ramach inwestycji zrealizowane zostaną:

- zbiornik na wody odciekowe w obrębie kwatery I – 1.500 m³,
- zbiornik na wody opadowe w obrębie kwatery II, który po wypełnieniu kwatery I zmieniony zostanie na zbiornik na wody odciekowe – 1.300 m³,
- droga technologiczna - minimalna szerokość 4 m,
- pas zieleni ochronnej - zgodnie z rozporządzeniem Ministra Środowiska z dnia 30 kwietnia 2013 r. w sprawie składowisk odpadów,
- rów opaskowy - po stronie zachodniej składowiska. Wody odprowadzane będą do ziemi w ramach infiltracji samego rowu. Alternatywnie retencjonowane będą w dodatkowym zbiorniku o pojemności 320 m³ na północ od planowanego składowiska,
- droga na cele rolne - nowa droga w obrębie dz. nr 150,
- zbiornik wód z rowu opaskowego - do wykorzystania jako funkcja ppoż.

Wody odciekowe retencjonowane w zbiorniku wywożone będą systematycznie do oczyszczalni ścieków. Wody deszczowe zagospodarowane będą przez inwestora w obrębie Zakładu.

Teren przedmiotowej inwestycji znajduje się w sąsiedztwie terenów upraw polowych oraz w sąsiedztwie lasu.

Dla terenu inwestycji nie uchwalono miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, z wyjątkiem dz. nr 144/2, dla której obowiązują zapisy miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla terenu położonego w miejscowości Rudna Wielka (Dz. Urz. Woj. Doln. z 2017 r., poz. 141) zatwierdzonego Uchwałą Nr XXV/171/16 Rady Miejskiej Wąsosza z dnia 29 grudnia 2016 r., zgodnie z którym przeznaczona jest ona na teren aktywności gospodarczej (P), przechodzi przez nią gazociąg W/C wraz ze strefą kontrolowaną oraz znajdują się na niej stanowiska archeologiczne. Plan ten w § 6 ust. 1 pkt 3 przewiduje dla tego terenu funkcję odzysku, przeróbki lub unieszkodliwiania odpadów, w związku z czym planowane przedsięwzięcie jest zgodne z zapisami MPZP.

Dla pozostałych nieruchomości obowiązujące Studium Uwarunkowań i Kierunków Zagospodarowania Przestrzennego ustala funkcję aktywności

gospodarczej.

W kolejnych pkt 2 – 11 organ I instancji określił dodatkowe wymogi dla wnioskowanej inwestycji.

W motywach orzeczenia organ I instancji szczegółowo opisał przebieg przeprowadzonego postępowania, a następnie wskazał na dokonane w jego trakcie ustalenia.

Organ stwierdził m. in., iż po wpłynięciu wszystkich wymaganych prawem opinii i uzgodnień pismem nr OR.622.11.14.2017 z dnia 17 kwietnia 2018 r. zawiadomiono strony o zakończeniu postępowania administracyjnego. Jednocześnie, w sposób analogiczny do wszczęcia postępowania, podano do publicznej wiadomości informację o zakończeniu postępowania.

Z wglądu do akt sprawy skorzystało łącznie 6 osób, co potwierdzone jest w aktach sprawy. Natomiast w dniu 30 kwietnia 2018 r. do Burmistrza Wąsosza wpłynął protest niezadowolonych mieszkańców gminy Wąsosz podpisany przez 309 osób. W tym też dniu odbyło się spotkanie w siedzibie Urzędu Miejskiego Wąsosza z około 40 osobami niezadowolonymi z procedowanej inwestycji.

Mieszkańcy w proteście zażądali natychmiastowej odpowiedzi na następujące pytania:

1. dlaczego postępowanie w sprawie rozbudowy wysypiska w Rudnej Wielkiej odbywa się bez faktycznego informowania mieszkańców o prowadzeniu postępowania, o planach Spółki CHEMEKO-STSTEM (brak spotkań, brak wytłumaczenia mieszkańcom co jest planowane);
2. czy były wykonane badania oddziaływania na środowisko obecnie funkcjonującego wysypiska - jaki jest poziom skażeń gruntów, wód i powietrza, jakie są jego wyniki, kto wykonywał badania, kiedy były wykonane, gdzie były wyznaczone punkty badawcze?
3. czy były wykonane badania wskaźników zdrowotnych mieszkańców miejscowości położonych wokół wysypiska w Rudnej Wielkiej za okres od jego uruchomienia, a szczególnie na terenach na wschód od wysypiska (występujące głównie zachodnie wiatry);
4. jakim prawem zaplanowano rozbudowę wysypiska na terenach lasu położonego pomiędzy Rudną Wielką i wysypiskiem?
5. jakim prawem zaplanowano rozbudowę wysypiska na drogach śródpolnych, co uniemożliwi dojazd do pól ich właścicielom?
6. nie wyrażamy zgody na rozbudowę składowiska na wymienionych działkach.
7. czy Burmistrz zna plany Spółki CHEMEKO-SYSTEM, operatora wysypiska, odnośnie sprzedaży firmy inwestorowi zagranicznemu, o czym mówią pracownicy wysypiska?

Burmistrz Wąsosza pismem nr OR.6220.11.16.2017 z dnia 7 maja 2018 r. udzielił zainteresowanym odpowiedzi na zadane pytania.

Dalej organ stwierdził, iż postępowanie z mocy prawa odbywać się musi z udziałem społeczeństwa. Udział ten sprowadza się do możliwości wglądu do akt sprawy oraz do składania uwag i wniosków, co wytłumaczono mieszkańcom, przytaczając jednocześnie treść art. 33 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz ocenach oddziaływania na środowisko.

Na każdym etapie postępowania, o każdym kroku organu, strony zawiadamiane były pisemnie.

Obwieszczenia wywieszane były na tablicy ogłoszeń w Urzędzie Miejskim Wąsosza, w miejscowości Rudna Wielka, oraz na stronie BIP gminy Wąsosz oraz w Bazie Ocen Oddziaływania na Środowisko prowadzonej przez Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska.

Zdaniem organu I instancji, nie można więc podnosić argumentu o braku informowania mieszkańców o prowadzonym postępowaniu. Wyjaśniono również w odpowiedzi na protest mieszkańców, iż składowisko poddawane jest stałemu monitorowaniu, kontrolom i badaniom wykonywanym przez Wojewódzki Inspektorat Ochrony Środowiska we Wrocławiu i Państwowy Powiatowy Inspektorat Sanitarny w Górze.

Stwierdzono również, że Burmistrz Wąsosza nie jest w posiadaniu informacji o wykonywanych badaniach obecnie funkcjonującego wysypiska jak również nie posiada wyników badań zdrowotnych i nie ma wiedzy, czy takie badania były wykonywane.

Dalej organ wyjaśnił, iż budowa składowiska odpadów obejmuje jedynie część działki nr 293 - działka leśna. Część tej działki, objęta inwestycją, dotyczy jedynie ok. 50 m bieżących drogi leśnej ujętej w ramach działki leśnej o znacznie większym obszarze. Stwierdzono z całą pewnością, iż przedmiotem inwestycji nie jest wycinanie lasu. Ta sama sytuacja dotyczy dróg gminnych objętych planowaną inwestycją. Drogi te nie zostaną zajęte przez składowisko ograniczając dostęp do pól. Drogi te zostaną przebudowane w celu zapewnienia lepszego dojazdu do składowiska i nie zostaną przekazane pod inwestycję. Z dróg tych w dalszym ciągu korzystać będą mogli mieszkańcy, gdyż pozostaną one nadal drogami gminnymi.

Ponadto wskazano, że Burmistrz nie zna planów biznesowych inwestora dotyczących jego struktury własnościowej.

Organ stwierdził także, iż mieszkańcy zarzucali na spotkaniu, że aktualne działania inwestora, na obecnie funkcjonującym składowisku, powodują uciążliwość - praca wykonywana jest w porze nocnej, teren zaśmiecają folie, ze zbiornika na odcieki płyną odcieki do gruntu. Podjęto interwencje w tych sprawach w ramach innych procedur administracyjnych niż ta, zmierzająca do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.

Dalej organ wskazał, iż w dniu 16 maja 2018 r. wpłynął wniosek jednego z mieszkańców o przeprowadzenie rozprawy administracyjnej oraz o zorganizowanie sesji Rady Miejskiej Wąsosza w trybie przyspieszonym, na której niezadowoleni mieszkańcy gminy Wąsosz będą mieli możliwość zadawania pytań inwestorowi. W dniu 23 maja 2018 r. na sesji Rady Miejskiej Wąsosza wprowadzono punkt dotyczący budowy składowiska. W sesji uczestniczyli mieszkańcy niezadowoleni z prowadzonego postępowania, był obecny również inwestor oraz przedstawiciel Nadleśnictwa Góra Śląska, którzy odpowiadali na zadawane pytania. Przedstawiciel Nadleśnictwa wykluczył wycinanie lasu, inwestor przedstawił również koncepcję inwestycji. W dniu 24 maja 2018 r. odpowiedziano mieszkańcowi, że umocowanie do wystąpienia o przeprowadzenie rozprawy administracyjnej ma strona postępowania, można to przeprowadzić również z urzędu, ale w sytuacji, gdy zapewni to przyspieszenie lub uproszczenie postępowania. Z uwagi na stałą korespondencję,

przeprowadzenie spotkania na sesji Rady Miejskiej Wąsosz oraz brak podstaw prawnych w umocowaniu mieszkańca do wnioskowania o rozprawę, stwierdzono, że wniosek jest bezzasadny.

W toku postępowania uwagi wniosło 13 osób. Uwagi dotyczyły utraty wartości nieruchomości, nieprzyjemnego zapachu dochodzącego do domostw, widoku góry śmieci, plagi gryzoni, obaw o zagrożenie dla zdrowia, możliwego skażenia gleb i wód w pobliżu składowiska, w oparciu o sporządzony raport o oddziaływaniu inwestycji na środowisko o dane książkowe, a nie o faktyczne wyliczenia z terenu, zaśmieciania terenu okolicznych pól, wpływu na źródło wody znajdujące się na działce nr 144/1, braku dojazdu do pól w wyniku zrealizowania inwestycji, braku jasnej sytuacji co do wielkości składowiska w przyszłości, potencjalnego zagrożenia biologicznego dla zdrowia, pogorszenia jakości życia, zdrowia i bezpieczeństwa w okolicy, stworzenia zagrożenia dla środowiska przyrodniczego oraz zmniejszenia atrakcyjności gminy w kierunku rekreacyjnym i mieszkaniowym.

Odnosząc się do złożonych uwag organ stwierdził, iż przygotowana dokumentacja opiniowana i uzgadniania jest przez organy wyspecjalizowane w zakresie ochrony zdrowia i życia ludzi, bezpieczeństwa, ochrony środowiska przyrodniczego oraz ochrony powietrza, wód i gleb. W dokumentacji zawarte są rozwiązania chroniące te wszystkie elementy, które muszą być zawarte w dokumentacji pozwolenia na budowę. Brak tych rozwiązań skutkowałby brakiem uzgodnienia i zaopiniowania przez organy wyspecjalizowane, a co za tym idzie brakiem możliwości wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Wszystkie organy uzgadniające i opiniujące pozytywnie uzgodniły i zaopiniowały dokumentację i środowiskowe uwarunkowania dotyczące realizacji inwestycji, w związku z czym brak jest przeciwwskazań do wydania pozytywnej decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Całość zgromadzonej dokumentacji opiera się na modelowym ukazaniu potencjalnego wpływu nowego składowiska w powiązaniu z oddziaływaniem składowiska już istniejącego. Dokumentacja geologiczna wyklucza jakikolwiek wpływ na wody podziemne.

Reżimy kontrolne i sieć piezometrów stale nadzorują wpływ składowiska na wszystkie elementy środowiska przyrodniczego, w tym na życie i zdrowie ludzi.

Uwagi dotyczące braku dojazdu do pól oraz ostatecznej wielkości składowiska były wielokrotnie wyjaśniane ustnie i pisemnie i znajdują dodatkowe wytłumaczenie w treści niniejszej decyzji.

Uwagi dotyczące plagi gryzoni wymagają wyjaśnienia terenowego i ewentualnego podjęcia kroków dotyczących deratyzacji.

Organ I instancji po przeanalizowaniu całości zgromadzonego materiału dowodowego, mając na uwadze opinie organów stwierdził jak poniżej:

Planowane przedsięwzięcie polegać ma na budowie składowiska odpadów innych niż niebezpieczne i obojętne o powierzchni składowania ok. 5,7 ha. Zakres przedsięwzięcia przedstawiono szczegółowo w pkt 1 decyzji.

Planowane przedsięwzięcie zlokalizowane jest poza obszarami Natura 2000 - najbliższy położony obszar znajduje się w odległości ok. 7,5 km (PLH020084 Dolina Dolnej Baryczy). W związku z tym nie istnieje możliwość oddziaływania na obszary Natura 2000.

Inwestycja położona jest poza granicami obszaru chronionego krajobrazu

„Dolina Baryczy” uchwalonego Rozporządzeniem Wojewody Dolnośląskiego Nr 35 z dnia 28 listopada 2008 r. w sprawie Obszaru Chronionego Krajobrazu „Dolina Baryczy” (Dz. Urz. Woj. Doln. Nr 317, poz. 3934). Przeprowadzona ocena oddziaływania na środowisko wyklucza wpływ na elementu Obszaru.

Planowane przedsięwzięcie położone jest w granicach zlewni jednolitych części wód powierzchniowych (JCWP) - Masłówka o kodzie RW60001714689, która została oceniona jako silnie zmieniona o złym stanie wód, zagrożona nieosiągnięciem celów środowiskowych jakim jest dobry stan i potencjał ekologiczny.

Inwestycja zlokalizowana jest również na obszarze jednolitych części wód podziemnych (JCWPd) - kod PLGW600079, która charakteryzuje się dobrym stanem ilościowym oraz dobrym stanem chemicznym. JCWPd została oceniona jako niezagrożona osiągnięciem celów środowiskowych jaki jest dobry stan ilościowy i chemiczny.

Z oceny oddziaływania na środowisko wynika, że zastosowanie opisanych w raporcie rozwiązań technicznych nie wpłynie na jakość JCWP i JCWPd, a oddziaływanie inwestycji na środowisko wodne zostanie ograniczone do minimum.

Planowane przedsięwzięcie nie będzie powodować transgranicznego oddziaływania z uwagi na położenie z dala od granic kraju.

Realizacja obiektu o uciążliwym charakterze mogłaby pogorszyć zarówno klimat akustyczny terenu, jak też jakość środowiska atmosferycznego. W związku z tym konieczne było wykazanie w przeprowadzonej ocenie oddziaływania na środowisko sposobów ograniczenia wpływu inwestycji na środowisko, w tym w układzie skumulowanym z przedsięwzięciami już istniejącymi i funkcjonującymi. Co również istotne, inwestycja mogłaby wpłynąć na pogorszenie jakości życia mieszkańców, co w ocenie oddziaływania na środowisko zostało omówione i poparte obliczeniami.

Następnie organ wskazał, iż przeprowadzona ocena oddziaływania na środowisko wykazała, co następuje:

Faza realizacji przedsięwzięcia związana będzie z użyciem maszyn i sprzętu budowlanego. Na tym etapie wystąpią typowe, jak dla tego etapu uciążliwości - emisja zanieczyszczeń gazowych i pyłowych do powietrza, hałas pochodzący od poruszających się pojazdów, odpady budowlane, zagrożenie dla środowiska wodno-gruntowego. Z uwagi jednak na fakt, że emisje będą miały charakter miejscowy i okresowy i ustaną po zakończeniu prac uznać można, że będą niewielkie.

Biorąc pod uwagę charakter i zakres prac budowlanych oraz zaproponowane w dokumentacji rozwiązania chroniące środowisko, realizacja inwestycji nie będzie wywierać znaczącego wpływu na stan wód powierzchniowych i podziemnych, stan zanieczyszczenia środowiska, klimat ochrony obszarów Natura 2000. Ze względu jednak na właściwe zabezpieczenie stanu środowiska nałożono warunki realizacji inwestycji zawarte w pkt 2 niniejszej decyzji. Warunki te nałożono w celu ograniczenia do minimum wystąpienia sytuacji awaryjnej związanej z przedostaniem się substancji (głównie ropopochodnych) do środowiska wodno-gruntowego. Realizacja tych warunków zapewni bezpieczne i właściwe magazynowanie ziemi z wykopów w sposób zapobiegający zanieczyszczeniu, umożliwi ograniczenie stopnia skażenia środowiska gruntowego podczas wystąpienia sytuacji awaryjnej związanej z wyciekami substancji. Jednocześnie przestrzeganie wprowadzonych warunków

zapewni właściwe zagospodarowanie ścieków socjalno-bytowych oraz ograniczy uciążliwość związaną z emisją hałasu, ograniczy także emisję pyłów emitowanych do powietrza atmosferycznego.

W czasie eksploatacji inwestycji występować będą emisje do powietrza atmosferycznego w postaci hałasu, pyłów, czynników mikrobiologicznych. Właściwa gospodarka i prowadzenie obiektu ograniczy ilość oddziaływań o określonych przepisami norm.

Ponadto źródłem emisji będą poruszające się po terenie inwestycji pojazdy. Z dokumentacji sprawy wynika, że na teren inwestycji nie wjedzie taka ilość pojazdów, która powodowałaby znaczący wpływ na stan powietrza w jego otoczeniu.

W ocenie organu I instancji, stwierdzić można, że zakład po zrealizowaniu planowanego przedsięwzięcia nie będzie źródłem ponadnormatywnej emisji substancji uwalnianych do powietrza atmosferycznego.

W dokumentacji sprawy przedstawiono zabezpieczenia mające na celu ograniczenie negatywnego oddziaływania zakładu na warunki aerosanitarne, które ujęto w zapisach decyzji.

Źródłami emisji hałasu na terenie zakładu będą poruszające się pojazdy, praca maszyn i urządzeń, praca poszczególnych elementów instalacji (wentylatorów). Przeprowadzone obliczenia rozprzestrzeniania hałasu z zakładu po uruchomieniu przedsięwzięcia wykazały brak przekroczeń dopuszczalnego poziomu hałasu na najbliższych terenach chronionych akustycznie. Wobec powyższego uznano, że funkcjonowanie zakładu nie pogorszy klimatu akustycznego w rejonie przedsięwzięcia w sposób ponadnormatywny. W celu ograniczenia oddziaływania nałożono warunek pracy w porze dziennej.

Gospodarka odpadowa na etapie eksploatacji inwestycji, prowadzona z zachowaniem wymagań obowiązującego prawa, nie powinna wywierać negatywnego oddziaływania na środowisko.

Zakład po realizacji planowanego przedsięwzięcia nie będzie się zaliczał do zakładów ujętych w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 10 października 2013 r. w sprawie rodzajów i ilości substancji niebezpiecznych, których znajdowanie się w zakładzie decyduje o zaliczeniu go do zakładu o zwiększonym ryzyku albo zakładu o dużym ryzyku wystąpienia poważnej awarii przemysłowej (Dz. U. z 2013 r., poz. 1479).

W sąsiedztwie planowanej inwestycji występują znaczne obszary gruntów rolnych oraz tereny lasu. Z uwagi na charakter i lokalizację przedsięwzięcia wystąpi sytuacja znacznej zmiany charakteru krajobrazu i pogorszenia jego estetyki. Zaznaczyć należy, że powstanie obiekt o wysokości 30 m n.p.t, jednakże okres użytkowania składowiska (około 12 lat) i stopniowe narastanie masy odpadów jak również sąsiedztwo z istniejącym obiektem pozwoli lepiej wkomponować nowy obiekt w krajobraz.

Na podstawie zgromadzonych materiałów dotyczących lokalizacji przedsięwzięcia oraz jego oddziaływania na środowisko nie stwierdza się konieczności przeprowadzenia ponownej oceny oddziaływania na środowisko pod warunkiem, iż zmianie nie ulegną założenia projektowe przedstawione w postępowaniu przed wydaniem decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, które mogłyby zmienić oddziaływanie przedsięwzięcia na środowisko.

Lokalizacja i charakter obiektu mogą stanowić źródło konfliktów społecznych. Konieczne i niezbędne jest przeprowadzenie i użytkowanie inwestycji zgodnie z zapisami niniejszej decyzji w celu ograniczenia konfliktów społecznych.

W opinii organu I instancji przedstawione rozwiązanie jest maksymalnie ukierunkowane na ochronę środowiska przy jednoczesnym uwzględnieniu interesu wnioskodawcy, a wybrany wariant jest najkorzystniejszy dla środowiska. W związku z powyższym należało ustalić środowiskowe uwarunkowania realizacji przedsięwzięcia.

Końcowo organ I instancji wskazał, iż lokalizacja przedsięwzięcia zobrazowana została na załączniku nr 1 do niniejszej decyzji, natomiast charakterystyka przedsięwzięcia stanowi załącznik nr 2 do niniejszej decyzji.

Kwestionując powyższe rozstrzygnięcie, z zachowaniem ustawowego terminu, odrębne odwołania, o jednakowej treści, wnieśli do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Legnicy: Danuta Płatników, Sylwia Sauć, Mariusz Kaiser, Czesław Słowiński, Lucyna Waścińska, Wiesław Waściński, Jacek Waściński, Leszek Dutka, Emilia Kaiser, Cezary Smektała, Paweł Chorostkowski, Jan Maciaszek, Joanna Kalinowska, Maciej Kaiser, Lillia Kaiser, Krzysztof Sauć, Krzysztof Kalinowski, Tomasz Kaiser, Barbara Augustyniak, Daniel Kulczycki, Elżbieta Waścińska, Henryk Różycki, Jan Florczak, Małgorzata Smektała-Ciach, Bolesław Paszkowski, Zbigniew Augustyniak, Marcin Banaszek, Anna Krawczyk, Bronisław Krawczyk, Krystyna Gradecka, Zbigniew Lasak, Zofia Lasak, Barbara Słowińska, Andrzej Mazur, Bronisław Różycki i Dariusz Słowiński – wszyscy reprezentowani wówczas przez Kazimierza Ławika.

Odwołujący ze względu na liczne uchybienia, których dopuścił się Burmistrz Wąsoszka podczas prowadzonego postępowania w sprawie wydania przedmiotowej decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, wnieśli o uwzględnienie odwołania oraz uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia organowi I instancji.

Jak zgodnie wyjaśnili wszyscy wyżej wymienieni odwołujący, przedmiotowe odwołanie składają jako strony przedmiotowego postępowania dotyczące wydania wyżej wskazanej decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Zgodnie z art. 74 ust. 3a ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, zwanej dalej: „ustawą środowiskową”, stroną postępowania o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest wnioskodawca oraz podmiot, któremu przysługuje prawo rzeczowe do nieruchomości znajdującej się w obszarze, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie. Przez obszar ten rozumie się natomiast:

- 1) działki przylegające bezpośrednio do działek, na których ma być realizowane przedsięwzięcie;
- 2) działki, na których w wyniku realizacji lub funkcjonowania przedsięwzięcia zostałyby przekroczone standardy jakości środowiska;
- 3) działki znajdujące się w zasięgu znaczącego oddziaływania przedsięwzięcia, które może wprowadzić ograniczenia w zagospodarowaniu nieruchomości, zgodnie z jej aktualnym przeznaczeniem.

Wprowadzenie wyżej wskazanego przepisu znacznie ułatwiło kwalifikację danego podmiotu jako strony postępowania, gdyż wyeliminowało konieczność stosowania ogólnej regulacji art. 28 k.p.a. i w konsekwencji uznawania za stronę

postępowania każdego, czyjego interesu prawnego lub obowiązku dotyczyło postępowanie albo każdego kto żądał czynności organu ze względu na swój interes prawny lub obowiązek. W obecnym stanie prawnym, jako podmiot, któremu przysługuje prawo rzeczowe do nieruchomości znajdującej się w obszarze, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie, posiadanie statusu strony jest bezsprzeczne, a znaczące oddziaływanie przedsięwzięcia występujące na nieruchomości gruntowej zostało wykazane w ekspertyzach badawczych, stanowiących załączniki do niniejszego odwołania.

Dalej skarżący stwierdzili, iż Burmistrz Wąsosza podczas prowadzonego postępowania zakończonego wydaniem zaskarżonej decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wielokrotnie naruszał szereg przepisów prawa, w tym zasady ogólne postępowania administracyjnego, zwłaszcza te określone w art. 6, 7, 8, 9 i 10 k.p.a. oraz przepisy ustawy środowiskowej, prawa ochrony środowiska, ustawy o odpadach, ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych oraz ustawy o dostępie do informacji publicznej.

I. Naruszenie art. 6 k.p.a.

Wskazano, iż zgodnie z art. 6 k.p.a. organy administracji publicznej działają na podstawie przepisów prawa. W postępowaniu administracyjnym zmierzającym do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach realizacji wnioskowanego przedsięwzięcia Burmistrz Wąsosza dopuścił się rażącego naruszenia nie tylko przepisów k.p.a., ale również przepisów ustawy środowiskowej oraz przepisów ustawy o dostępie do informacji publicznej, co zostanie omówione dalej.

II. Naruszenie art. 7 k.p.a.

Powołując się na przepis art. 7 k.p.a., stwierdzono, iż był on podczas prowadzenia przedmiotowego postępowania wielokrotnie naruszany, a naruszenia te można podzielić na dwie kategorie: naruszenia dotyczące realizacji art. 7 k.p.a. w związku z art. 77 § 1 k.p.a. oraz naruszenia dotyczące realizacji art. 7 k.p.a. w zakresie poszanowania interesu społecznego i słusznego interesu obywateli.

Odnośnie naruszenia w zakresie realizacji art. 7 k.p.a. w związku z art. 77 § 1 k.p.a., podniesiono, iż w świetle regulacji art. 77 § 1 k.p.a. wypełnienie obowiązku wynikającego z tego przepisu w sposób rzetelny i prawidłowy budzi duże wątpliwości w niniejszej sprawie.

Jak podniesiono, przede wszystkim budzi zdziwienie fakt, że Burmistrz Wąsosza uznał wniosek z dnia 4 września 2017 r. o wydanie przedmiotowej decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla inwestycji za kompletny pod względem formalnym i merytorycznym, podczas gdy większość z organów współdziałających, tj. Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska we Wrocławiu (RDOŚ), Powiatowy Inspektor Sanitarny w Górze (PPIS) i Marszałek Województwa Dolnośląskiego wzywali inwestora, nawet kilkakrotnie, do uzupełnienia i doprecyzowania wniosku. Można więc stwierdzić, że to organy współdziałające były zmuszone wyręczyć organ prowadzący postępowanie w rzetelnym i kompletnym zebraniu materiału dowodowego, gdyż ten czynił to w sposób co najmniej nieudolny i niekompetentny.

Burmistrz Wąsosza tę nieudolność wykazał w nieprawidłowej analizie raportu o oddziaływaniu na środowisko dla wnioskowanego przedsięwzięcia, bowiem nie zauważył następujących uchybień:

- raport jest obszernym dokumentem (około 150 str.). Na tym tle bardzo niekorzystnie

przedstawia się streszczenie w języku niespecjalistycznym (Rozdział III), stanowiące zaledwie kilka punktów zajmujących około połowy strony. Nie spełnia ustawowego wymogu uwzględnienia w nim informacji zawartych w raporcie w odniesieniu do każdego elementu raportu. Streszczenie w języku niespecjalistycznym powinno umożliwić zapoznanie się z planowaną inwestycją i jej oddziaływaniem na środowisko ludziom nie posiadającym specjalistycznej wiedzy, w szczególności okolicznym mieszkańcom. Tymczasem streszczenie zamieszczone w raporcie tego warunku nie spełnia.

Dalej stwierdzono, iż zarówno opisy inwestycji, jak i stanu istniejącego często są powierzchowne, na przykład w rozdziale 11.1.2. „Charakterystyka istniejących w ramach Zakładu obiektów i instalacji” - znalazły się bardzo ogólne opisy, natomiast brak jest informacji o charakterze technicznym np.:

- brak informacji o mocy generatora prądu, strumieniu biogazu, mocy akustycznej itp.,
- brak informacji o ilości wywożonej wód odciekowych na oczyszczalnię ścieków,
- brak informacji o wielkości wentylatora instalacji biosuszenia i biologicznej stabilizacji,
- brak informacji istotnych dla pracy biofiltra, takich jak powierzchnia i wysokość złoża, sposób nawilżania.

Innym przykładem powyższego podejścia do oceny jest rozdział 11.5. „Powiązania z innymi przedsięwzięciami, kumulowanie się oddziaływań” - kumulacja oddziaływań powinna być przedstawiona w formie liczbowej na podstawie modeli obliczeniowych dla poszczególnych komponentów środowiska. Tymczasem otrzymujemy bardzo ogólny opis częściowo powtórzony z wcześniejszych części raportu stanu istniejącego i planowanego. W zasadzie tytuł jest niezgodny z treścią pod nim zamieszczoną.

W uzasadnieniu decyzji napisano: „Realizacja obiektu o uciążliwym charakterze mogłaby pogorszyć zarówno klimat akustyczny terenu, jak też jakość powietrza atmosferycznego. W związku z tym konieczne było wykazanie w przedmiotowej ocenie oddziaływania na środowisko sposobów ograniczenia wpływu inwestycji na środowisko, w tym układzie skumulowanym z przedsięwzięciami już istniejącymi i funkcjonującymi. Co również istotne, inwestycja mogłaby wpłynąć na pogorszenie jakości życia mieszkańców, co w ocenie oddziaływania na środowisko zostało omówione i poparte obliczeniami”. Jak podano powyżej takich informacji w raporcie nie ma, a te które są wykazują błędy. Organ w uzasadnieniu wykazuje dbałość o ochronę i jakość życia mieszkańców, natomiast oceniając oddziaływanie na środowisko nie bierze do analizy zgłaszanych przez lokalną społeczność uciążliwości istniejącej już instalacji i złej jakości życia (oddziaływanie odorowe, zagrożenie mikrobiologiczne, rozwiewanie po okolicy worków foliowych itp., przedostające się odcieki do gruntów, nienaturalnie powiększona populacja ptactwa i gryzoni). Prawidłowo funkcjonujący organ poleciłby wykonanie badań rzeczywistego oddziaływania istniejącego zakładu zarówno dla pewności jak i prawidłowości otrzymanych wyników skumulowanych oraz naniesienie ich do modelu matematycznego, określającego oddziaływanie skumulowane planowanego przedsięwzięcia z już istniejącymi. Burmistrz Wąsosza stwierdził, że „nie jest w posiadaniu informacji o wykonywanych badaniach obecnie funkcjonującego wysypiska jak również nie posiada wyników badań zdrowotnych i nie ma wiedzy, czy

takie badania były wykonywane”. Tymczasem mieszkańcy posiadają rzeczywiste badania oddziaływania ze względu na odory, oddziaływanie mikrobiologiczne, wykonane maju 2018 r., które wykazują oddziaływanie istniejącego Zakładu na jakość życia i zdrowie (opracowania stanowią załączniki do niniejszego odwołania). Gdyby Burmistrz był rzeczywiście zainteresowany konsultacjami społecznymi, otrzymałby te wyniki od mieszkańców. Twierdzenie więc, że oddziaływanie instalacji zamknie się w granicach Zakładu, na co wskazują załączone do raportu wyniki obliczeń modelowych, są nieprawdziwe.

Opis planowanego przedsięwzięcia, raport str. 9 i nast. rycina nr 2 uwidacznia skalę rozbudowy składowiska: nowa kwatery zajmuje powierzchnię porównywalną do tej, jaką ma obecne składowisko (trzy kwatery). Jest to zatem bardzo istotna rozbudowa obiektu.

Niepokojąca jest jego lokalizacja blisko lokalnego cieku (Dopływ spod Rudnej). Po lekturze raportu nie można mieć pewności, czy w szczególnych warunkach (np. długotrwałe deszcze) nowa kwatery nie stanowi zagrożenia dla płynących w cieku wód.

Rów opaskowy (obiekt nr 7) biegnie po zachodniej stronie nowej kwatery i przylega do drogi (obiekt nr 5), rów ten uchodzi do wyżej wspomnianego cieku. Tymczasem z lektury raportu nie wynika żadna informacja o sposobie zabezpieczenia wód cieku przed przypadkowym zanieczyszczeniem przewożonym materiałem ani ewentualnym spływem ze skarp składowiska.

Zbiorniki na wody opadowe i odcieki (ob. nr 3 i 4) są planowane jako szczelne, a zgromadzone w nich wody deszczowe i odcieki mają być wywożone przy użyciu wozów asenizacyjnych. Jednak rów opaskowy (ob. nr 7) ma nie posiadać uszczelnień dna i skarp - wody w nim zgromadzone mają uchodzić do wyżej wspomnianego cieku, a częściowo wnikać w podłoże. W raporcie nie wykazano w sposób przekonujący, że na tej drodze nie dojdzie (w szczególnych warunkach) do skażenia gruntu. Podobnie: zbiornik wód zbieranych przez rów opaskowy (ob. nr 9) może być szczelny lub częściowo chłonny - tu także zachodzi obawa o skażenie gruntu.

Określona na dalszych stronach raportu całkowita ilość ścieków przeznaczona do wywiezienia w ciągu roku wynosi 31.262 m³ (wariant alternatywny); jest to wielkość określona dla przeciętnych warunków opadu - w niektórych latach będzie więc znacznie większa. Tymczasem przy analizie oddziaływania ze względu na hałas (a także na stan powietrza) te samochody nie zostały wskazane - istnieje zatem obawa, że zostały w analizie pominięte.

Następnie podniesiono, iż brak akceptacji budzi dopuszczenie do wykorzystania w procesie rekultywacji kwatery niektórych rodzajów materiałów, będących odpadami (tabela 14).

Problem pylenia dotyczy także odpadów wymienionych w tabeli 10 - odpady dopuszczone do składowania. Spośród nich są takie, które ulegają erozji i są źródłem pylenia do powietrza, a wymienione zostały w odwołaniu. W ocenie oddziaływania na środowisko aspekt ten powinien być podniesiony jako kluczowy, a w ślad za tym autorzy raportu powinni podać sposoby zabezpieczenia środowiska przed bardzo poważnym zagrożeniem, tym bardziej, że problem jest znany i szeroko w literaturze naukowej opisany.

Dalej podniesiono, iż na potrzeby raportu - jak podają autorzy - nie

zrealizowano inwentaryzacji przyrodniczej pomimo bezpośredniego sąsiedztwa lasu łągowego i planowanej wycinki drzew i krzewów. Tymczasem odwołujący motywują z jakich względów należało taką inwentaryzację przeprowadzić.

Wskazano także, iż w zakresie oddziaływania na stan powietrza raport przedstawia obraz całkowicie różny od tego, jaki został przedstawiony w uzupełnieniu sporządzonym na wezwanie Marszałka Województwa Dolnośląskiego. Tak drastyczna rozbieżność każe powątpiewać w prawidłowość oceny oddziaływania wykonanej w ramach raportu. Szczególnie silną rozbieżność widać w przypadku dwutlenku siarki, którego stężenia maksymalne w raporcie wynoszą ok. 50 IJg/m³, a w uzupełnieniu - już ok. 350 IJg/m³, to jest na granicy normy. Dlatego zagadnienie związane z emisją dwutlenku siarki poddano bliższej analizie, która doprowadziła do stwierdzenia, iż wnioski o braku nadmiernego oddziaływania planowanego przedsięwzięcia na stan środowiska - to jest podstawowy warunek zgody na realizację inwestycji w podanym kształcie - są błędne. Dotyczy to głównie:

- bezpieczeństwa środowiska wodnego i gruntowo-wodnego, także w przypadku ekstremalnych warunków pogodowych lub awarii;
- oddziaływania mikrobiologicznego (nie poddano ocenie);
- pylenia z powierzchni składowiska (nie uwzględniono w ocenie; w składzie pyłów mogą występować metale ciężkie i inne substancje niebezpieczne);
- stężenie dwutlenku siarki (błędy obliczeniowe);
- emisji związków złoonych (nie poddano ocenie).

W ocenie skarżących nie przedstawiono de facto racjonalnego wariantu alternatywnego. Jednozdaniowe przedstawienie możliwości realizacji rozdzielnego odprowadzenia wód odciekowych dla obu części kwatery nie jest opisem „racjonalnego wariantu alternatywnego”, którego przedstawienie i analiza są wymagane

Następnie zarzucono, iż analiza zanieczyszczeń mikrobiologicznych powietrza wykazuje brak rzeczywistego oddziaływania oraz oddziaływania skumulowanego. W dokumentacji, na podstawie której wydano decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach (pismo skierowane do PPIS w Górze, odpowiedź na pismo z dnia 22 września 2017 r.) Spółka CHEMEKO-SYSTEM stwierdza, że na podstawie badań przeprowadzonych na innych składowiskach „ocenia się, iż planowana instalacja do składowania odpadów będzie źródłem emisji bioaerozolu w tym bakterii i grzybów, podobnie jak kwatery już istniejące” oraz, że „dla istniejącego składowiska nie przeprowadzono dotychczas badań mikrobiologicznych powietrza.” Stwierdzenia te wskazują ewidentnie, że pomimo tego, że inwestor ma świadomość negatywnego oddziaływania istniejącego zakładu na środowisko, nie wykonano analizy rzeczywistego zanieczyszczenia mikrobiologicznego powietrza. Poruszany przez inwestora brak w obecnym stanie prawnym liczebności poszczególnych grup mikroorganizmów pozwalających na klasyfikację stanu mikrobiologicznego powietrza dla terenów niebędących miejscem pracy, nie zwalnia twórców raportu, jak i organów administracji z obowiązku analizy uciążliwości w tym zakresie, gdyż przedmiotem oceny oddziaływania na środowisko jest identyfikacja, analiza i ocena oddziaływania w kontekście ich negatywnego oddziaływania na środowisko, a w szczególności bezpośredni i pośredni wpływ na zdrowie i warunki życia ludzi. Tymczasem nie określono rzeczywistego i prawidłowego oddziaływania skumulowanych

zanieczyszczeń mikrobiologicznych pochodzących z instalacji już istniejących i projektowanych, które w świetle posiadanych przez odwołujących wyników oddziaływania istniejącego składowiska, wskazują na duże zanieczyszczenie mikrobiologiczne co najmniej w promieniu 300 m, a przy uwzględnieniu projektowanego składowiska oddziaływanie skumulowane będzie jeszcze większe, obejmując swoim zasięgiem obszar, na którym przebywają ludzie, co stanowi pogorszenie stanu środowiska oraz wpływa na zdrowie ludzi. Już w stanie istniejącym stwierdzono przekroczenie wartości akceptowalnej, a biorąc pod uwagę rodzaje składowanych odpadów można się spodziewać znaczącego wzrostu stężeń. Powyższe ma potwierdzać dołączony do odwołania „Monitoring Mikrobiologiczny Powietrza w otoczeniu składowiska odpadów w Rudnej Wielkiej” autorstwa dr Piotra Jadczyka z Zakładu Biologii Sanitarnej i Ekotechniki, Wydział Inżynierii Środowiska, Politechniki Wrocławskiej.

Postawiono także zarzut w zakresie emisji związków złownonych, dot. braku w raporcie rzeczywistego oddziaływania oraz oddziaływania skumulowanego. Wskazano, iż brak w obecnym stanie prawnym podstaw normatywnych określających parametry stężeń substancji zapachowych w powietrzu, nie zwalnia twórców raportu, jak i organów administracji z obowiązku analizy uciążliwości w tym zakresie, gdyż przedmiotem oceny oddziaływania na środowisko jest identyfikacja, analiza i ocena oddziaływania w kontekście ich negatywnego oddziaływania na środowisko, a w szczególności bezpośredni i pośredni wpływ na zdrowie i warunki życia ludzi. Z przeprowadzonych badań rzeczywistego oddziaływania odorowego funkcjonującego Zakładu stwierdzono znaczne oddziaływanie odorów w odległości 1200 m, co w przypadku wybudowania dodatkowego składowiska wskaże jeszcze większy zasięg oddziaływania przy uwzględnieniu w analizie skumulowanego oddziaływania wyników rzeczywistych badań. Na potwierdzenie czego do odwołania dołączono „Badania zapachowej jakości powietrza w otoczeniu składowiska odpadów w Rudnej Wielkiej”.

Biorąc pod uwagę wykazane powyżej nieprawidłowości w analizie oddziaływania na środowisko, zdaniem odwołujących, trudno zgodzić się ze stwierdzeniem (str. 124 raportu), że „W związku z brakiem istotnego negatywnego oddziaływania na wody, powierzchnie ziemi, gleby rośliny, zwierzęta, grzyby nie przewiduje się pośredniego wpływu przedsięwzięcia na ludzi”.

Dalej zarzucono, iż przy omawianiu analizy możliwych konfliktów społecznych związanych z planowanym przedsięwzięciem, niezgodnie z prawdą podano opis przewidywanych konfliktów społecznych. Inwestorowi oraz organowi wydającemu decyzje dobrze znane są fakty licznych protestów lokalnej społeczności istniejące od momentu powstania Zakładu CHEMEKO-SYSTEM w Rudnej Wielkiej.

Zakwestionowano, iż obszar, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie zamknie się na terenie, na którym będzie to ono realizowane. Ze wskazanych powyżej nieprawidłowości w określaniu oddziaływania planowanego przedsięwzięcia wynika, że oddziaływanie znacznie wykroczy poza obszar, na którym będzie ono realizowane – wskazując na zasięg oddziaływania inwestycji na powietrze.

Nieprawidłowo określono zakres planowanego przedsięwzięcia. W raporcie oddziaływania na środowisko zakres inwestycji obejmuje działkę nr 293, natomiast wydana decyzja środowiskowa określona jest dla części działki nr 293, nie wskazano

jednak jaka to część.

Nie określono oddziaływania na środowisko planowanej budowy drogi na działce nr 293. W raporcie oddziaływania na środowisko brak jest analizy oddziaływania takiej drogi na las. Nie określono również parametrów planowanej drogi i nie wykonano inwentaryzacji przyrodniczej. W decyzji jednak uzgodniono warunki realizacji.

Wskazano także, iż występuje niezgodność planowanego przedsięwzięcia na działce nr 293 z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego (MPZP). Jak wskazano w uzasadnieniu kwestionowanej decyzji, działka nr 293 jest działką leśną, a inwestycja ma obejmować przebudowę drogi leśnej. W decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wskazano, że „Dla terenu inwestycji nie uchwalono miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, z wyjątkiem dz. nr 144/2 dla której obowiązują zapisy miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Dla pozostałych nieruchomości obowiązujące Studium Uwarunkowań i Kierunków Zagospodarowania Przestrzennego ustala funkcję aktywności gospodarczej”. Jak podkreślono, grunty leśne podlegają szczególnej ochronie i zmiana przeznaczenia na takim terenie wymaga uzyskania zgody właściwego organu w zależności od własności gruntu leśnego. W tym przypadku działka nr 293 w rejestrze gruntów nadal widnieje jako las i nie można mówić o zgodności z miejscowym planem powołując się na studium. Podsumowując ten zarzut, stwierdzono, iż MPZP bezwzględnie musi być zgodny ze wszystkimi założeniami studium, jest on konsekwencją zapisów przewidzianych w studium, ponieważ samo studium nie jest aktem powszechnie obowiązującym, na potwierdzenie tej tezy powołano wyrok NSA z dnia 10 listopada 2016 r., sygn. akt II OSK 296/15 oraz wyrok NSA z dnia 31 maja 2010 r., sygn. akt II OSK 575/10.

Następnie podniesiono, iż zastrzeżenia budzi także raport w części: „Przewidywane oddziaływanie w przypadku wystąpienia poważnej awarii przemysłowej i katastrofy naturalnej i budowlanej”. Wystąpienie awarii w przypadku pożaru zostało potraktowane lakonicznie. Nie uwzględniono wszystkich zagrożeń dla środowiska, życia i zdrowia ludzi w wyniku wystąpienia takiego zdarzenia. Informacje o rzeczywistych zagrożeniach, jakie występują w czasie i po pożarze powinny być poddane dogłębnej analizie. O konieczności przeprowadzenia w raporcie wnikliwej analizy awarii składowiska w wyniku pożaru świadczą wypowiedzi specjalistów, stanowiące załącznik do przedmiotowego odwołania.

Zarzucono także, iż nie można uznać, że organ administracji prowadził postępowanie w sposób wnikliwy i rzetelnie zebrał cały materiał dowodowy w przedmiotowej sprawie.

Stwierdzono także, iż ze względu na znaczne oddziaływanie na powietrze, np. w przypadku odorów 1200 m od Zakładu, zakres stron postępowania powinien być znacznie większy. W postępowaniu nie uwzględniono jako strony postępowania właściciela działki nr 144/1, na którą według badań rzeczywistych istnieje znaczne oddziaływanie, a która bezpośrednio sąsiaduje z planowaną inwestycją.

W dalszych motywach przedstawiono naruszenia dot. realizacji art. 7 k.p.a. w zakresie poszanowania interesu społecznego i słusznego interesu obywateli.

Jak podniesiono, sposób prowadzenia postępowania zmierzającego do wydania przedmiotowej decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach był sprzeczny z

obowiązkiem poszanowania interesu społecznego i słusznego interesu obywateli. Mieszkańcy i właściciele działek sąsiadujących z inwestycją niejednokrotnie podejmowali próby wyrażenia opinii na temat tego przedsięwzięcia oraz przedstawienia wyników ekspertyz naukowych. Burmistrz wielokrotnie udzielając odpowiedzi, nie powołuje się na określone przepisy prawne, ale za to obarcza winą mieszkańców, że ich protesty wynikają „z braku zapoznania się z dokumentacją sprawy, co wytworzyło nieprawdziwe informacje”.

Jak już powyżej wskazano, lokalna społeczność jest w posiadaniu ekspertyz, które ukazały odmienne od tych przedstawionych w raporcie wyników oddziaływania przedmiotowego przedsięwzięcia na środowisko. Organ nie był w żaden sposób zainteresowany zapoznaniem się z nimi.

Ponadto, takie postępowanie organu administracji pozostaje w sprzeczności z powinnością organu do czuwania nad tym, aby strony i inne osoby uczestniczące w postępowaniu nie poniosły szkody z powodu niezajomości prawa, i w tym celu udzielały im niezbędnych wyjaśnień i wskazówek, o czym mowa w art. 9 k.p.a.

W zakresie art. 8 k.p.a. zarzucono, iż o bezsprzecznym naruszeniu tego przepisu świadczą argumenty przedstawione w odwołaniu, zwłaszcza lekceważenie głosu lokalnej społeczności, wśród której znajdują się również strony przedmiotowego postępowania bez wątplenia przeczy idei bezstronnego prowadzenia postępowania i równego traktowania jego uczestników.

Zgodnie z uproszczonym wypisem z rejestru gruntów właścicielem jednej z działek objętych wyżej wskazaną decyzją środowiskową jest Gmina Wąsosz. Przepis art. 8 § 1 k.p.a. zobowiązuje organ do prowadzenia postępowania w sposób bezstronny, przypominając tym samym o zasadzie niemożności bycia sędzią we własnej sprawie. Zasada ta poprzez wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach została w przedmiotowym postępowaniu naruszona.

Dalej wskazano, iż zgodnie z § 11 ust. 1 pkt 4 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z 18 stycznia 2007 r. w sprawie Biuletynu Informacji Publicznej, strona podmiotowa BIP zawiera w szczególności instrukcję korzystania ze strony podmiotowej BIP. Tymczasem na stronie BIP Urzędu Miejskiego Wąsosza umieszczono informacje o prowadzonej sprawie (kolejne pisma organu, zawiadomienia, obwieszczenia) i o wydaniu przedmiotowej decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach w sposób niejasny i ukryty.

Dokonując omówienia zarzutu naruszenia art. 9 i 10 k.p.a., stwierdzono, iż Burmistrz Wąsosza nie wywiązał się w należyty sposób z obowiązków wynikających z przywołanych przepisów z opisanych wyżej przyczyn. W szczególności wskazano, iż ze względu na znaczne oddziaływanie na powietrze zakres stron postępowania powinien być znacznie większy. W postępowaniu nie uwzględniono jako strony postępowania chociażby właściciela działki nr 144/1, na którą według badań rzeczywistych istnieje znaczne oddziaływanie, a która bezpośrednio sąsiaduje z planowaną inwestycją.

Następnie powołując się na regulacje prawne wynikające z art. 74 ust. 3a ustawy środowiskowej, stwierdzono, iż Burmistrz Wąsosza nie ustalił w rzetelny sposób wszystkich stron przedmiotowego postępowania.

Końcowo podniesiono, iż mając na uwadze wszystkie wskazane i szeroko uzasadnione (także w oparciu o załączone ekspertyzy specjalistów) naruszenia,

których dopuścił się organ, stwierdzić należy, że niniejsze odwołanie jest w pełni zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

Do odwołań zostały dołączone:

- Monitoring mikrobiologiczny powietrza w otoczeniu składowiska odpadów w Rudnej Wielkiej;
- Rozpoznanie przyrodnicze okolic Zakładu Zagospodarowania Odpadów CHEMEKO-SYSTEM w Rudnej Wielkiej;
- Badania zapachowej jakości powietrza w otoczeniu składowiska odpadów w Rudnej Wielkiej;
- wypowiedzi specjalistów w zakresie występujących pożarów składowisk odpadów;
- zdjęcia-zrzuty ekranu BIP Urzędu Miejskiego Wąsosz.

Tożsamej treści odwołanie wniosło Stowarzyszenie „Skowronek” z siedzibą w Kamiennej Górze reprezentowane wówczas przez Karolinę Stańko. Jednakże na wstępie Stowarzyszenie wyjaśniło dodatkowo, iż przedmiotowe odwołanie składa na podstawie art. 44 ust. 2 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko. Dalej wskazano, iż Stowarzyszenie „Skowronek” posiada status organizacji ekologicznej, bowiem jego działalność oparta jest na szeroko pojętej ochronie środowiska - trosce o środowisko naturalne, ochronie przyrody i jej zasobów - oraz kształtowaniu świadomości ekologicznej. Zgodnie z punktem 9 i 10 regulaminu (regulamin w załączeniu), Stowarzyszenie „Skowronek” podejmuje i wspiera wszelkiego rodzaju inicjatywy mające na celu poprawę stanu środowiska, promuje postawy proekologiczne, zajmuje się ochroną środowiska i podejmuje działania proekologiczne oraz propaguje i promuje działalność prorozwojową, oświatową i ekologiczną. Stowarzyszenie (zgodnie z regulaminem) realizuje swoje cele poprzez między innymi zabieranie głosu i wyrażanie swojego stanowiska na forum publicznym oraz kierowanie postulatów do organów administracji publicznej i władz.

W dniu 17 lipca 2018 r. do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Legnicy wpłynęły pisma procesowe pełnomocnika CHEMEKO SYSTEM Sp. z o.o. – adwokat Elwiry Świerczyńskiej, zawierające odpowiedź na odwołania wniesione przez ww. osoby reprezentowane przez Kazimierza Ławika oraz przez Stowarzyszenie „Skowronek”.

W pismach procesowych odnoszących się do odwołań wniesionych przez osoby reprezentowane przez Kazimierza Ławika pełnomocnik Spółki wniosła o umorzenie postępowania odwoławczego na podstawie art. 138 § 1 pkt 3 k.p.a., ewentualnie z ostrożności o oddalenie odwołania.

Jednocześnie wniesiono o dopuszczenie dowodu z:

- pisma WIOŚ we Wrocławiu z dnia 11 lipca 2018 r.
 - pisma Urzędu Marszałkowskiego z dnia 11 lipca 2018 r.
- na okoliczność należytej dbałości przez CHEMEKO SYSTEM Sp. z o.o. o środowisko, prowadzenia stałego monitoringu, braku przekroczeń norm środowiskowych, braku skarg na funkcjonowanie.

Na wstępie uzasadnienia pełnomocnik Spółki przedstawiła argumentację w której wskazała, że odwołujący nie mają interesu prawnego w postępowaniu dotyczącym realizacji inwestycji Budowa składowiska odpadów innych niż niebezpieczne i obojętne realizowanego na dz. nr 144/2, 145,150, część dz. 227, część

dz. 293 w obrębie Rudna Wielka gm. Wąsosz.

Dalej odnosząc się szczegółowo do podniesionych w odwołaniu zarzutów pełnomocnik Spółki wyjaśniła:

Odnośnie „Monitoringu mikrobiologicznego powietrza”, wskazano, iż zawarty jest w nim wniosek, że powietrze na stanowiskach badawczych było „powietrzem zanieczyszczonym w stopniu akceptowalnym wg kryteriów proponowanych przez Zespół Ekspertów ds. czynników Ekologicznych”. Zaś odnoszenie wyników do nieobowiązujących norm pozostaje bez znaczenia prawnego.

W kwestii „Rozpoznania przyrodniczego” stwierdzono, iż wykonane ono zostało poza obszarem obecnie istniejącego zakładu i poza obszarem planowanej inwestycji. Sam zaś ew. fakt ujawnienia w zastoinie wodnej (prościej: kałuży) kijanek nie dowodzi znaczącego oddziaływania na środowisko. Pozostaje kwestią obojętną dla tej sfery rozważań.

W zakresie badania zapachowej jakości powietrza, podniesiono, iż w polskim prawie brak jest jakichkolwiek norm oddziaływania zapachowego. Dodatkowo jednak podkreślono znaczenie wyników stałego monitoringu norm środowiskowych, których wynik obrazuje treść pisma WIOŚ (załącznik do niniejszego pisma). Wyniki prowadzonych systemowo i systematycznie analiz są w tym zakresie jednoznacznym i miarodajnym dowodem braku jakichkolwiek nieprawidłowości w tym nade wszystko tych sugerowanych (bo przecież nie dowiedzionych) w treści odwołania.

W dalszej części odniesiono się do zarzutów stawianych przedłożonemu raportowi oddziaływania na środowisko i jego uzupełnieniom wskazując, iż:

- raport w sposób wyczerpujący przedstawia parametry jednostki kogeneracyjnej;
- w rozdziale II.1.2 litera A, B raportu przedstawiono opis istniejącego systemu odwodnienia kwatery nr 1, 2 i 3 w tym układ uszczelnienia kwater;
- informacja odnośnie liczby i warunków pracy wentylatorów instalacji biosuszenia, biostabilizacji i kompostowania odpadów przedstawiona została w rozdziale 11.8.8.2 raportu (str. 92) w obliczeniach wielkości emisji substancji z biofiltra instalacji;
- informacja odnośnie parametrów biofiltra przedstawione zostały w rozdziale II.8.8.2 raportu (str. 92).

Następnie wyjaśniono, iż w rozdziale II.5 raportu w sposób syntetyczny przedstawiono przewidywane kumulacje oddziaływań pomiędzy planowanym przedsięwzięciem, a instalacjami istniejącym w jego sąsiedztwie. Zwrócono uwagę, iż kwestia kumulacji poszczególnych oddziaływań jest uszczegółowiana w dalszych rozdziałach raportu (np. w rozdziale II.8.8 w odniesieniu do oddziaływania na jakość powietrza atmosferycznego, w rozdziale II.8.9 w odniesieniu do oddziaływania na klimat akustyczny). Traktowanie zapisów rozdziału II.5 jako zamkniętą część opracowania, którą można wyrwać z kontekstu i dalszych rozważań i zapisów raportu jest błędem.

Dalej odnosząc się do planowanej instalacji wyjaśniono, iż rycina nr 2 raportu (str. 9) prezentuje zasięg przestrzenny całego przedsięwzięcia, tj. nie tylko samej kwatery, ale także niezbędnej infrastruktury towarzyszącej, m.in. drogi technologicznej, pasa zieleni, zbiorników itp. W raporcie przedstawiono parametry planowanej kwatery w tym jej powierzchnię (str. 20 raportu).

W odniesieniu do wątpliwości, dot. możliwości zanieczyszczenia wód ciekłu Dopływ z pod Rudnej. W raporcie i uzupełnieniach do raportu przedstawiono system

uszczelnienia dna i skarp kwatery (w tym przekroje obrazujące układ konstrukcyjny warstw), planowany system odwodnienia kwatery i miejsca gromadzenia wód odciekowych.

Następnie odnosząc się do rowu opaskowego, przedstawiono fragment z uzupełnienia do raportu stanowiącego odpowiedź na wezwanie z dnia 12 października 2017 r.

Wyjaśniając zaś kwestię ilości ścieków przemysłowych z planowanego składowiska wskazano, iż w raporcie przewidziano, że w wyniku funkcjonowania planowanej kwatery powstawać będzie maksymalnie do 31.262 m³ wód odciekowych w ciągu roku. Wartość ta obliczona została przy założonej wielkości opadu średniorocznego i znanej powierzchni planowanego składowiska. Zdaniem pełnomocnika Spółki w raporcie przedstawiono przewidywaną maksymalną ilość ścieków ze składowiska jaka będzie powstawać w ciągu roku.

Dalej przedstawiając stanowisko w zakresie gospodarki odpadami wyjaśniono m. in., iż odpady wskazane w tabeli nr 14 na str. 68 raportu wykorzystywane będą do prowadzenia bieżącej rekultywacji kwatery (w szczególności skarp kwatery). Powyższe pozwala na stworzenie warstwy wyrównawczej oraz warstwy powierzchniowej zawierającej substancje organiczne i mineralne pozwalającej na utrzymanie się roślinności - w szczególności traw. To będzie miało wpływ na poprawę stateczności skarp, ochronę przed erozją wodną i wietrzną (w tym przed wywiewaniem odpadów i pyleniem).

Rodzaje odpadów przewidzianych do zastosowania w tym celu są zgodne z listą odpadów stanowiącą załącznik nr 2 do rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 30 kwietnia 2013 r. w sprawie składowisk odpadów. Szczegółowo rodzaje i ilości odpadów możliwych do wykorzystania na składowisku określone zostaną w decyzji udzielającej pozwolenie zintegrowane i instrukcji prowadzenia składowiska.

W ocenie pełnomocnika Spółki, prowadzenie bieżącej, systematycznej rekultywacji składowiska jest działaniem pożądanym i korzystnym dla środowiska.

W raporcie (rozdział II.1.3.2) i późniejszych uzupełnieniach do raportu przedstawiono procedurę przyjęcia odpadów oraz sposób prowadzenia składowiska, w sposób ograniczający uciążliwość dla środowiska, m.in. odgazowanie składowiska, stosowanie warstw izolacyjnych na warstwach odpadów, bieżąca rekultywacja składowiska, pas zieleni izolacyjnej. Zasady prowadzenia składowiska mogą zostać doprecyzowane w pozwoleniu zintegrowanym i instrukcji prowadzenia składowiska.

Przechodząc dalej odniesiono się do inwentaryzacji przyrodniczej wskazując, iż autorzy raportu w ramach prac terenowych przeprowadzili wizję lokalną na podstawie, której nie stwierdzono występowania na terenie przedsięwzięcia gatunków podlegających ochronie. W uzupełnieniu raportu sporządzonym na wezwanie Regionalnej Dyrekcji Ochrony Środowiska, wskazano możliwość wystąpienia oddziaływania na płazy na etapie budowy przedsięwzięcia, w związku z czym zaproponowano działania minimalizujące (budowa tymczasowych ogrodzeń ochronnych od strony cieku Dopływ spod Rudnej).

Realizacja planowanego przedsięwzięcia nie koliduje z siedliskami przyrodniczymi w rozumieniu Dyrektywy Siedliskowej.

W związku z realizacją planowanego przedsięwzięcia przewidziano kolizję z istniejącymi zadrzewieniami i krzewami, wskazano jednak działania minimalizujące.

Odnosząc się do dołączonego do odwołania opracowania „Rozpoznanie przyrodnicze okolic Zakładu Zagospodarowania Odpadów Chemeko-System w Rudnej Wielkiej”, stwierdzono, iż uwagę zwraca brak przedstawienia dokładnej metodyki prowadzenia obserwacji oraz w szczególności fakt, iż teren obserwacji nie pokrywa się z terenem przewidzianym pod planowane przedsięwzięcie. Planowane przedsięwzięcie zlokalizowane zostało na działkach o nr ewidencyjnych: 144/2, 145, 150, częściowo na działce 227 i 293 obręb Rudna Wielka - tj. na północ od istniejącego Zakładu. Tymczasem obszar badań, którego dotyczy „Rozpoznanie przyrodnicze (...)” dotyczy działek nr ewidencyjny: 228/2, 228/1 i 229, tj. na wschód od istniejącego Zakładu.

Odnosząc się do kolejnego zarzutu w zakresie oddziaływania na stan powietrza, wyjaśniono, iż różnica pomiędzy raportem, a uzupełnieniem do raportu w zakresie obliczonych stężeń substancji wynika z wniosku Marszałka Województwa Dolnośląskiego by w analizie rozprzestrzeniania substancji w powietrzu uwzględnić także inne potencjalne przedsięwzięcia, tj. budowę składowiska odpadów na wschód od istniejącego Zakładu. Tym samym przewidywana skumulowana wielkość emisji została znacząco zwielokrotniona. Należy zaznaczyć, iż w analizie uwzględniono nie tylko potencjalne przedsięwzięcie polegające na budowie składowiska także na wschód od Zakładu, ale także potencjalną rozbudowę instalacji do stabilizacji i kompostowania odpadów. Powyższe wskazuje, iż inwestor wykazał się znaczącą przezornością i analizę stanowiącą element dokumentacji w sprawie przeprowadził dla szerokiego horyzontu czasowego, w kontekście przyszłych instalacji.

Podsumowując stwierdzono, iż przeprowadzona analiza rozprzestrzeniania substancji w powietrzu uwzględniła nie tylko istniejącą emisję Zakładu, ale także planowane instalacje i rozbudowy. Analiza nie wykazała występowania przekroczeń poza granicami terenu, do którego Inwestor posiada tytuł prawny.

Odnosząc się do wątpliwości, dot. emisji dwutlenku siarki w wyniku spalania gazu składowiskowego w jednostce kogeneracyjnej, przedstawiono stosowne wyjaśnienia. W podsumowaniu zaś wskazano, iż autor raportu zawyżył przewidywaną emisję z jednostki kogeneracyjnej ponad pięciokrotnie. Oznacza to iż uzyskane w wyniku modelowania przewidywane stężenia dwutlenku siarki są także zawyżone. Twierdzenie, iż obliczona wielkość emisji z tego źródła została zaniżona jest zatem nieuzasadnione.

W kwestii analizy mikrobiologicznej wskazano, iż w ramach postępowania, dot. wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach przeprowadzono modelowanie rozprzestrzeniania się zanieczyszczeń mikrobiologicznych w związku z planowanym przedsięwzięciem oraz funkcjonowaniem istniejących instalacji.

Obecnie w Polsce nie ma odpowiednich obowiązujących aktów prawnych regulujących/określających dopuszczalne zawartości drobnoustrojów w powietrzu zarówno atmosferycznym, jak i w pomieszczeniach zamkniętych. Obowiązujące wcześniej normy, dot. zanieczyszczenia powietrza atmosferycznego zostały uchylone, jednak nie zostały zastąpione nowymi.

Odnosząc się zaś do opracowania „Monitoring mikrobiologiczny powietrza w otoczeniu składowiska odpadów w Rudnej Wielkiej” wskazano, iż autor już na wstępie wskazuje na brak podstaw do przeprowadzenia oceny stanu mikrobiologicznego powietrza - tym samym także określenia zasięgu oddziaływania w

tym zakresie. Dalej zarzucono, iż m. in. w dokumencie tym nie wskazano, kiedy realizowane były pomiary i przy jakich warunkach atmosferycznych, co nie pozwala na odtworzenie badań.

Końcowo odnosząc się do emisji substancji złoonych, podniesiono, iż badania przeprowadzone zostały z wykorzystaniem metody nieakredytowanej i nienormowanej, podatnej na zakłócenia wynikające z różnej wrażliwości zapachowej probentów i zmienności tła zapachowego z innych źródeł.

W odrębnym piśmie procesowym z dnia 10 lipca 2018 r., a odnoszącym się do zarzutów odwołania wniesionego przez Stowarzyszenie „Skowronek”, pełnomocnik odwołującej Spółki na wstępie przedstawił argumentację mającą na celu wykazanie, iż w niniejszej sprawie Stowarzyszenie „Skowronek” nie posiada legitymacji prawnej do zaskarżenia decyzji organu I instancji, gdyż nie wykazało, iż z jego celów statutowych wynika, iż może uczestniczyć w niniejszym postępowaniu na prawach strony. Natomiast dalsza obszerna treść pisma, odnosząca się do postawionych przez Stowarzyszenie zarzutów, jest tożsama z tą zawartą w wyżej omówionych pismach pełnomocnika Spółki, w którym odniesiono się do zarzutów odwołań wniesionych przez osoby reprezentowane przez Kazimierza Ławika.

Następnie w dniu 30 lipca 2018 r. do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Legnicy wpłynęło pismo procesowe pełnomocnika Spółki CHEMEKO-SYSTEM – adwokat Elwiry Świerczyńskiej, do którego przedłożono opinię ekspercką do opracowania wykonanego przez BMT Polska Sp. z o.o. z siedzibą we Wrocławiu, dot. badań zapachowej jakości powietrza w otoczeniu Zakładu Gospodarowania Odpadów CHEMEKO-SYSTEM Sp. z o.o. w Rudnej Wielkiej wykonanej przez prof. dr hab. inż. Jerzego Zwoździaka i jednocześnie wniesiono o dopuszczenie dowodu z tego opracowania na okoliczność prawidłowości funkcjonowania instalacji CHEMEKO-SYSTEM Sp. z o.o. oraz wadliwości metodologicznej i merytorycznej opracowań wykonanych przez BMT Polska Sp. z o.o. dołączonych do wniesionych odwołań.

W dniu 21 września 2018 r. do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Legnicy wpłynęło pismo procesowe Stowarzyszenia „Skowronek” uzupełniające materiał dowodowy.

W piśmie tym Stowarzyszenie wniosło o dopuszczenie dowodu z opinii BMT Polska Sp. z o.o. na okoliczność nieprawidłowości stanowiska CHEMEKO-SYSTEM Sp. z o.o.

Dalej zarzucono, iż Spółka wprowadza organy administracji w błąd stwierdzając, iż mieszkańcy gminy Wąsosz nie skarżyli się na funkcjonowanie i eksploatację składowiska odpadów prowadzonego przez Spółkę w Rudnej Wielkiej. Na potwierdzenie swoich twierdzeń dołączono wydruki artykułów prasowych.

W dniu 23 listopada 2018 r. do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Legnicy wpłynęło kolejne pismo procesowe Stowarzyszenia „Skowronek”. W piśmie tym wniesiono o dopuszczenie dowodu z opinii pt.: „Program prac i robót geologicznych dla określenia dotychczasowych skutków środowiskowych związanych z dotychczasowym istnieniem oraz projektowaną rozbudową składowiska odpadów”, jednocześnie na potwierdzenie opisanych w nim zagrożeń wniesiono o przeprowadzenie badań geologiczno-hydrogeologicznych na okoliczność uszczegółowienia dotychczasowego rozpoznania budowy geologicznej, warunków

hydrogeologicznych oraz jakości wód podziemnych w obszarze składowiska Rudna Wielka.

W piśmie tym zawarto także wniosek o zwieszenie niniejszego postępowania na podstawie art. 97 § 1 pkt 4 k.p.a. ze względu na wszczęcie przez Prokuraturę Okręgową w Legnicy w dniu 16 listopada 2018 r. śledztwa o sygn. akt PO I Ds. 107.2018 w sprawie dokonania w okresie od dnia 12 grudnia 2013 r. do dnia 23 lutego 2015 r. w Górze, rejon głogowski, przekroczenia uprawnień i niedopełnienia obowiązków, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w trakcie postępowania administracyjnego zakończonego decyzją Starosty Górowskiego, sygn. GK.6623.6.16.2013 będącego funkcjonariuszem publicznym, przy zmianie klasyfikacji gruntów w działce nr 144/2 w obrębie m. Rudna Wielka w gm. Wąsosz (działce, na terenie której realizowane ma być przedsięwzięcie objęte niniejszym postępowaniem o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach) z klasy III, objętych szczególną ochroną i wymagających uzyskania zgody właściwego ministra w przypadku przeznaczenia na cele nierolnicze, na klasę IV lub niższą, czym spowodowano szkodę na rzecz Skarbu Państwa w kwocie nie mniejszej niż 1.800.000 złotych, bowiem taką kwotę należałoby uiszczyć przy prawidłowo przeprowadzonej procedurze administracyjnej i wydaniu następnie prawidłowej decyzji, tj. o czyn z art. 231 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Do przedmiotowego pisma dołączono:

- opinię „Program prac i robót geologicznych dla określenia dotychczasowych skutków środowiskowych związanych z dotychczasowym istnieniem oraz projektowaną rozbudową składowiska odpadów”,
- postanowienie Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Legnicy z 16 listopada 2018 r.

Rozpatrując przedmiotowe odwołania, na tle zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego, Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Legnicy ustaliło, co następuje:

Na wstępie Kolegium wyjaśnia, iż w ugruntowanym orzecznictwie sądów administracyjnych przyjęto, iż w postępowaniu administracyjnym zasadniczą kwestią, we wstępnej jego fazie, jest prawidłowe ustalenie stron, które w toczącym się postępowaniu administracyjnym mają interes prawny, zgodnie z art. 28 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r., poz. 2096 z późn. zm.), zwanej dalej „k.p.a.”.

Wskazać należy, że zgodnie z art. 127 § 1 k.p.a., postępowanie odwoławcze może zostać wszczęte wyłącznie na skutek odwołania złożonego przez podmiot będący stroną postępowania administracyjnego. Zatem, aby postępowanie odwoławcze mogło skutkować ponownym rozpoznaniem sprawy, w pierwszej kolejności organ odwoławczy zobowiązany jest ustalić, czy podmiot, który wniósł środek zaskarżenia jest stroną postępowania. Brak po stronie wnoszącego odwołanie legitymacji do żądania rozpoznania i rozstrzygnięcia sprawy przez organ odwoławczy powoduje, że organ ten nie może przystąpić do dokonania ustaleń w zakresie stanu faktycznego i następnie dokonać jego oceny oraz merytorycznego rozpoznania sprawy. Wówczas bowiem prowadzenie postępowania odwoławczego staje się bezprzedmiotowe i w konsekwencji oznacza to konieczność podjęcia, na podstawie 138 § 1 pkt 3 k.p.a., rozstrzygnięcia o umorzeniu postępowania odwoławczego.

Z uwagi na to, że przepis 138 § 1 pkt 3 k.p.a. nie określa wprost przesłanek

umorzenia, stąd odnieść należy się do ogólnego kryterium obowiązującego w postępowaniu administracyjnym, o którym mowa w art. 105 § 1 k.p.a. Według tego przepisu, organ administracji publicznej obowiązany jest umorzyć postępowanie w każdym przypadku, gdy stało się ono bezprzedmiotowe. Bezprzedmiotowość, o której mowa w art. 105 § 1 k.p.a., oznacza brak któregoś z elementów stosunku materialnoprawnego, co skutkuje tym, że nie można załatwić sprawy przez rozstrzygnięcie jej co do istoty. Przyczyny bezprzedmiotowości postępowania mogą wynikać tak z przyczyn podmiotowych, jak i przedmiotowych. W przypadku postępowania odwoławczego, bezprzedmiotowość ze względów podmiotowych będzie zachodziła właśnie w sytuacji, gdy organ, o którym mowa w art. 127 § 2 k.p.a., ustali w toku postępowania, że wnoszący odwołanie nie jest stroną.

Podkreślić należy, że dla oceny legitymacji do wniesienia odwołania nie ma znaczenia fakt uczestniczenia przez wnoszącego odwołanie w postępowaniu przed organem I instancji. Legitymacja do bycia stroną postępowania musi zawsze wynikać z przepisów prawa i nie można wywodzić jej z czynności prawnych. Dopuszczenie danego podmiotu przez organ I instancji do udziału w prowadzonym przez niego postępowaniu nie powoduje, że staje się on stroną tego postępowania i nabywa prawo do wniesienia odwołania od decyzji organu I instancji. O tym, czy dany podmiot posiada legitymację, nie decyduje sama wola, czy subiektywne przekonanie danej osoby, jak również uznanie jej za stronę przez organ I instancji, lecz to - czy istnieje przepis prawa materialnego pozwalający zakwalifikować interes danej osoby jako „interes prawny”. Pojęcie zaś interesu prawnego ma charakter materialnoprawny co znaczy, że musi wynikać z przepisów prawa materialnego, czyli normy prawnej stanowiącej podstawę ustalenia uprawnienia lub obowiązku. Nie wystarczy wykazanie jakiegokolwiek interesu, lecz musi istnieć norma prawna przyznająca w określonym stanie faktycznym, określonemu podmiotowi uprawnienie do udziału w postępowaniu administracyjnym.

Uwzględniając powyższe rozważania Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Legnicy przystąpiło do ustalenia, który z podmiotów wnoszących odwołania posiada przymiot strony w niniejszym postępowaniu. W tym celu, odrębnymi pismami z dnia 6 lipca 2018 r., Kolegium w ramach postępowania wyjaśniającego wystąpiło do Kazimierza Ławika – pełnomocnika osób, które wniosły odwołania, tj.: Krzysztofa Sauć, Jana Florczaka, Danuty Płatników, Sylwii Sauć, Mariusza Kaisera, Czesława Słowińskiego, Lucyny Waścińskiej, Wiesława Waścińskiego, Jacka Waścińskiego, Leszka Dutki, Emilii Kaiser, Cezarego Smektały, Pawła Chorostkowskiego, Jana Maciaszka, Joanny Kalinowskiej, Macieja Kaisera, Lilli Kaiser, Krzysztofa Kalinowskiego, Tomasza Kaisera, Barbary Augustyniak, Daniela Kulczyckiego, Elżbiety Waścińskiej, Henryka Rózyckiego, Małgorzaty Smektały-Ciach, Bolesława Paszkowskiego, Zbigniewa Augustyniaka, Marcina Banaszka, Anny Krawczyk, Bronisława Krawczyka, Krystyny Gradeckiej, Zbigniewa Lasaka, Zofii Lasak, Barbary Słowińskiej, Andrzeja Mazura, Bronisława Rózyckiego i Dariusza Słowińskiego - o wykazanie interesu prawnego w niniejszej sprawie.

Jednocześnie w piśmie tym Kolegium wyjaśniło, iż zgodnie z przepisem art. 74 ust. 3a ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (t.j. Dz. U. z 2017 r. poz. 1405 z późn. zm.) zwanej dalej

„ustawą środowiskową”, stroną postępowania o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest wnioskodawca oraz podmiot, któremu przysługuje prawo rzeczowe do nieruchomości znajdującej się w obszarze, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie. Przez obszar ten rozumie się:

- 1) działki przylegające bezpośrednio do działek, na których ma być realizowane przedsięwzięcie;
- 2) działki, na których w wyniku realizacji lub funkcjonowania przedsięwzięcia zostałyby przekroczone standardy jakości środowiska;
- 3) działki znajdujące się w zasięgu znaczącego oddziaływania przedsięwzięcia, które może wprowadzić ograniczenia w zagospodarowaniu nieruchomości, zgodnie z jej aktualnym przeznaczeniem.

W związku z powyższym Kolegium wezwało do przedłożenia oryginałów lub poświadczonych za zgodność z oryginałem kserokopii dokumentów potwierdzających przysługiwanie osobom wnoszącym odwołanie prawa rzeczowego do nieruchomości znajdujących się w obszarze, na który będzie oddziaływać planowane przedsięwzięcie oraz wykazania w jaki sposób wnioskowane przedsięwzięcie będzie oddziaływać na te nieruchomości.

W odpowiedzi na pisma Kolegium: Danuta Płatników, Sylwia Sauć, Wiesław Waściński, Leszek Dutka, Cezary Smektała, Paweł Chorostkowski, Jan Maciaszek, Joanna Kalinowska, Krzysztof Sauć, Krzysztof Kalinowski, Tomasz Kaiser, Daniel Kulczycki, Henryk Różycki, Małgorzata Smektała-Ciach, Bolesław Paszkowski, Marcin Banaszek, Anna Krawczyk, Bronisław Krawczyk, Barbara Słowińska i Bronisław Różycki – nie przedstawili żadnych dokumentów, z których by wynikało, iż są właścicielami, bądź też użytkownikami wieczystymi nieruchomości położonych w bezpośrednim sąsiedztwie planowanej inwestycji, albo też w obszarze oddziaływania planowanej inwestycji. Zatem ww. nie wykazali interesu prawnego do występowania w niniejszej sprawie jako strony postępowania.

W tym miejscu tut. Kolegium odnosząc się do pisma pełnomocnika ww. osób z dnia 16 sierpnia 2018 r. wyjaśnia, iż to na stronie wnoszącej odwołanie, jeżeli uważa, że została pominięta przez organ I instancji, ciąży wykazanie, że ma przymiot strony w danym postępowaniu, poprzez wskazanie podstawy prawnej oraz przedłożenie dokumentów potwierdzających te okoliczności.

Natomiast w stosunku do niżej wymienionych osób pełnomocnik – Kazimierz Ławik, odrębnymi w stosunku do każdego mandanta, pismami z dnia 16 sierpnia 2018 r. przesłał dokumenty mające potwierdzać ich interes prawny w niniejszej sprawie i złożył wyjaśnienia w tej sprawie. I tak odnośnie:

- Mariusza Kaisera i Emilii Kaiser - przedstawił elektroniczny wydruk z księgi wieczystej, z którego wynika, iż ww. są właścicielami działek nr 46, nr 21/1 i nr 12/1, obręb Wiewierz, gmina Wąsosz. Jednakże wskazując na interes prawy zainteresowanych, powołał się na argumenty opisane w odwołaniu, tj. regulacje wynikające z przepisu 74 ust. 3a pkt 1-3 ustawy środowiskowej oraz dołączone do odwołania opinie. Mając na względzie, iż ww. w bardzo ogólny sposób wskazali na sposób oddziaływania planowanego zamierzenia inwestycyjnego na ich nieruchomości, w szczególności nie wykazali, że realizacja przedsięwzięcia spowodowałaby przekroczenie standardów jakości środowiska na ich działkach lub ograniczyła możliwość ich zagospodarowania, jak również ze względu na fakt, iż

działki te są położone w znacznej odległości od planowanej inwestycji (planowana inwestycja zlokalizowana jest w połowie drogi pomiędzy miejscowością Wiewierz, a miejscowością Rudna Wielka, które są od siebie oddalone około 2,7 km) – tut. Kolegium uznało, iż Mariusz Kaisera i Emilia Kaiser nie wykazali interesu prawnego do występowania w niniejszej sprawie jako strony postępowania;

- Czesława Słowińskiego - przedstawił elektroniczny wydruk z księgi wieczystej, dot. działki nr 117, obręb Zbaków Górny, gm. Wąsosz, której właścicielem jest Skarb Państwa. Zatem nie wykazał, iż jest właścicielem nieruchomości, która znajduje się w obrębie oddziaływania planowanej inwestycji, tym samym nie jest stroną niniejszego postępowania;

- Lucyny Waścińskiej - dołączył elektroniczny wydruk z księgi wieczystej dot. działki nr 137/1, obręb Wiewierz, jednakże zainteresowana nie jest wymieniona w księdze wieczystej, ani jako właścicielka, ani jako współwłaścicielka, tej nieruchomości, tym samym także nie wykazała interesu prawnego w omawianej sprawie;

- Jacka Waścińskiego - dołączył elektroniczny wydruk z księgi wieczystej potwierdzający, iż jest on właścicielem działek nr 127 i nr 21/2, obręb Wiewierz. Wskazując na interes prawy mandanta powołał się na argumenty opisane w odwołaniu, tj. regulacje wynikające z przepisu 74 ust. 3a pkt 1-3 ustawy środowiskowej oraz dołączone do odwołania opinie. Mając na względzie, iż w bardzo ogólny sposób wskazano na sposób oddziaływania wnioskowanego przedsięwzięcia na nieruchomości ww., w szczególności nie wykazał, że realizacja przedsięwzięcia spowodowałaby przekroczenie standardów jakości środowiska na jego działkach lub ograniczyła możliwość ich zagospodarowania, jak również ze względu na fakt, iż działki te są położone w znacznej odległości od planowanej inwestycji (planowana inwestycja zlokalizowana jest w połowie drogi pomiędzy miejscowością Wiewierz, a miejscowością Rudna Wielka, które są od siebie oddalone około 2,7 km) – tut. Kolegium uznało, iż Jacek Waściński nie wykazał interesu prawnego do występowania w niniejszej sprawie jako strona postępowania;

- Macieja Kaisera i Lilli Kaiser - dostarczył elektroniczny wyciąg z księgi wieczystej, w który ww. figurują jako właściciele nieruchomości oznaczonych jako działki nr 25/2, nr 25/1, nr 12/2, nr 29, nr 37, nr 43, nr 24, nr 11, nr 27, nr 107/1, nr 107/2, nr 35, nr 59/2 i nr 328 wszystkie położone w obrębie Wiewierz, gmina Wąsosz. Nadto wskazując na interes prawy swoich mandantów powołał się na argumenty opisane w odwołaniu, tj. regulacje wynikające z przepisu 74 ust. 3a pkt 1-3 ustawy środowiskowej oraz dołączone do odwołania opinie. Mając na względzie, iż ww. w bardzo ogólny sposób opisali sposób oddziaływania planowanej inwestycji na ich nieruchomości, w szczególności nie wykazali, że realizacja przedsięwzięcia spowodowałaby przekroczenie standardów jakości środowiska na ich działkach lub ograniczyła możliwość ich zagospodarowania, jak również ze względu na fakt, iż działki te są położone w znacznej odległości od planowanej inwestycji (planowana inwestycja zlokalizowana jest w połowie drogi pomiędzy miejscowością Wiewierz, a miejscowością Rudna Wielka, które są od siebie oddalone około 2,7 km) – tut. Kolegium uznało, iż Maciej Kaiser i Lillia Kaiser nie wykazali interesu prawnego do występowania w niniejszej sprawie jako strony postępowania;

- Barbary Augustyniak i Zbigniewa Augustyniaka - dołączył elektroniczny wydruk z księgi wieczystej dot. działki nr 137/1, obręb Wiewierz, z którego wynika, iż ww. są

właścicielami przedmiotowej działki. Wskazując na interes prawy mandantów powołał się na argumenty opisane w odwołaniu, tj. regulacje wynikające z przepisu 74 ust. 3a pkt 1-3 ustawy środowiskowej oraz dołączone do odwołania opinie. Mając na względzie, iż w bardzo ogólny sposób opisano sposób oddziaływania planowanej inwestycji na nieruchomość ww., w szczególności nie wykazali, że realizacja przedsięwzięcia spowodowałaby przekroczenie standardów jakości środowiska na ich działkach lub ograniczyła możliwość ich zagospodarowania, jak również ze względu na fakt, iż działka ta jest zlokalizowana w znacznej odległości od planowanej inwestycji (planowana inwestycja zlokalizowana jest w połowie drogi pomiędzy miejscowością Wiewierz, a miejscowością Rudna Wielka, które są od siebie oddalone około 2,7 km) – tut. Kolegium uznało, iż Barbara Augustyniak i Zbigniew Augustyniak nie wykazali interesu prawnego do występowania w niniejszej sprawie jako strony postępowania;

- Elżbiety Waścińskiej - dołączył wydruk z elektronicznej księgi wieczystej dot. działki nr 127 i nr 21/2, obręb Wiewierz, z którego wynika, iż ww. nie figuruje tam jako właścicielka, czy też współwłaścicielka powyższej nieruchomości, to powoduje, iż nie wykazała interesu prawnego w omawianej sprawie;

- Jana Florczaka - dołączył elektroniczny wydruk księgi wieczystej potwierdzający, iż ww. jest właścicielem działki nr 137/1, obręb Wiewierz. Wskazując zaś na interes prawy mandanta powołał się na argumenty opisane w odwołaniu, tj. regulacje wynikające z przepisu 74 ust. 3a pkt 1-3 ustawy środowiskowej oraz dołączone do odwołania opinie. Mając na względzie, iż w bardzo ogólny sposób wskazano na sposób oddziaływania wnioskowanego przedsięwzięcia na nieruchomość ww., w szczególności nie wykazał, że realizacja przedsięwzięcia spowodowałaby przekroczenie standardów jakości środowiska na jego działce lub ograniczyła możliwość jej zagospodarowania, jak również ze względu na fakt, iż działka ta jest zlokalizowana w znacznej odległości od planowanej inwestycji (planowana inwestycja zlokalizowana jest w połowie drogi pomiędzy miejscowością Wiewierz, a miejscowością Rudna Wielka, które są od siebie oddalone około 2,7 km) – tut. Kolegium uznało, iż Jan Florczak nie wykazał interesu prawnego do występowania w niniejszej sprawie jako strona postępowania.

- Krystyny Gradeckiej - dołączył wydruk z elektronicznej księgi wieczystej dot. działki nr 159/3, obręb Wiewierz z którego wynika, iż ww. nie figuruje tam jako właścicielka, czy też współwłaścicielka powyższej nieruchomości, tym samym także nie wykazała interesu prawnego w omawianej sprawie;

- Zofii Lasak i Zbigniewa Lasaka - dołączył elektroniczny wydruk z księgi wieczystej dot. działki nr 119, obręb Rudna Wielka, z którego wynika, iż ww. są właścicielami przedmiotowej działki. Wskazując na interes prawy mandantów powołał się na argumenty opisane w odwołaniu, tj. regulacje wynikające z przepisu 74 ust. 3a pkt 1-3 ustawy środowiskowej oraz dołączone do odwołania opinie. Mając na względzie, iż w bardzo ogólny sposób wskazano na sposób oddziaływania wnioskowanej inwestycji na nieruchomość ww., w szczególności nie wykazali, że realizacja przedsięwzięcia spowodowałaby przekroczenie standardów jakości środowiska na ich działce lub ograniczyła możliwość jej zagospodarowania, jak również ze względu na fakt, iż działka ta jest zlokalizowana w znacznej odległości od planowanej inwestycji (najbliższa zabudowa wsi Rudna Wielka położona jest w odległości 730 m od

planowanej inwestycji) – tut. Kolegium uznało, iż Zofia Lasak i Zbigniew Lasak nie wykazali interesu prawnego do występowania w niniejszej sprawie jako strony postępowania;

- Andrzeja Mazura - dołączył elektroniczny wydruk księgi wieczystej potwierdzający, iż ww. jest właścicielem działki nr 700/6, obręb Wąsosz. Wskazując zaś na interes prawy mandanta powołał się na argumenty opisane w odwołaniu, tj. regulacje wynikające z przepisu 74 ust. 3a pkt 1-3 ustawy środowiskowej oraz dołączone do odwołania opinie. Mając na względzie, iż w bardzo ogólny sposób wskazano na sposób oddziaływania wnioskowanego zamierzenia inwestycyjnego na nieruchomość ww., w szczególności nie wykazał, że realizacja przedsięwzięcia spowodowałaby przekroczenie standardów jakości środowiska na jego działce lub ograniczyła możliwość jej zagospodarowania, jak również ze względu na fakt, iż działka ta jest zlokalizowana w znacznej odległości od planowanej inwestycji (odległość pomiędzy miejscowością Rudna Wielka i miejscowością Wąsosz wynosi około 9,1 km) – tut. Kolegium uznało, iż Andrzej Mazur nie wykazał interesu prawnego do występowania w niniejszej sprawie jako strona postępowania;

- Dariusza Słowińskiego - przedstawił elektroniczny wydruk z księgi wieczystej, dot. działki nr 117, obręb Zbaków Górny, gm. Wąsosz, której właścicielem jest Skarb Państwa. Zatem nie wykazał, iż jest właścicielem nieruchomości, która znajduje się w obrębie oddziaływania planowanej inwestycji, tym samym nie może być uznany za stronę niniejszego postępowania.

Dokonując zaś oceny, czy Stowarzyszenie „Skowronek” z siedzibą w Warszawie spełnia wymagania wynikające z przepisu art. 44 ust. 2 ustawy środowiskowej Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Legnicy stwierdza, iż zgodnie z powyższym przepisem organizacji ekologicznej służy prawo wniesienia odwołania od decyzji wydanej w postępowaniu wymagającym udziału społeczeństwa, jeżeli jest to uzasadnione celami statutowymi tej organizacji, także w przypadku, gdy nie brała ona udziału w określonym postępowaniu wymagającym udziału społeczeństwa prowadzonym przez organ pierwszej instancji; wniesienie odwołania jest równoznaczne ze zgłoszeniem chęci uczestniczenia w takim postępowaniu. W postępowaniu odwoławczym organizacja uczestniczy na prawach strony.

Jak wynika z przedłożonych przez Stowarzyszenie „Skowronek” dokumentów Stowarzyszenie powstało dnia 3 listopada 2014 r., co potwierdzają chociażby zapisy w internetowej bazie REGON. Dalej stwierdzić należy, iż w związku ze zmianą siedziby od dnia 8 sierpnia 2018 r. Stowarzyszenie jest wpisane do ewidencji stowarzyszeń zwykłych prowadzonych przez Prezydenta Miasta Stołecznego Warszawa pod nr 428, co potwierdzają zapisy ewidencji stowarzyszeń zwykłych dostępnych na stronie internetowej www.bip.warszawa.pl/Menu_podmiotowe/biura_urzedu/AO/Wydzialy/AO_I/default.htm.

Z zebranego w niniejszej sprawie materiału dowodowego wynika również, iż w niniejszej sprawie istniał wymóg przeprowadzenia oceny oddziaływania wnioskowanej inwestycji na środowisko, w konsekwencji czego obowiązkiem organu prowadzącego niniejsze postępowanie było zapewnienie w nim udziału społeczeństwa przed wydaniem decyzji, co wynika z przepisu art. 79 ust. 1 i art. 30 ustawy środowiskowej. Tym samym została spełniona przesłanka wynikająca z powołanego wyżej przepisu art. 44 ust. 2 ustawy.

Przechodząc zaś do wykazania przez Stowarzyszenie celów statutowych, które uzasadniają jego udział w niniejszym postępowaniu tut. Kolegium stwierdza, iż z pkt 9 regulaminu Stowarzyszenia przedłożonego do akt sprawy wynika, iż cele Stowarzyszenia to: podejmowanie i wspieranie wszelkiego rodzaju inicjatyw mających na celu poprawę stanu środowiska, promocja postaw proekologicznych w Internecie i mediach, ochrona środowiska i działania proekologiczne, propagowanie i promowanie działalności prorozwojowej, oświatowej, ekologicznej, gospodarczej, sportowej, turystycznej.

Stosownie zaś do regulacji zawartych w pkt 10 tego regulaminu Stowarzyszenie realizuje swoje cele poprzez: działalność szkoleniową i instruktarską, inicjowanie i popieranie działań obywatelskich do stosowania nowoczesnych technik ochrony środowiska; zabieranie głosu i wyrażanie swojego stanowiska na forum publicznym; kierowanie postulatów do organów administracji publicznej i władz; organizowanie imprez kulturalnych, sportowych i festynów plenerowych, spotkań, konferencji, zebrań; rozwijanie współpracy międzynarodowej w zakresie ochrony środowiska i ekologii; prowadzenie innych działań sprzyjających realizacji regulaminowych celów Stowarzyszenia.

Nadto terenem działania Stowarzyszenia jest cała Polska (pkt 2 regulaminu).

Wyjaśnić w tym miejscu należy, iż w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 10 ustawy środowiskowej organizacją ekologiczną jest organizacja społeczna, której statutowym celem jest ochrona środowiska. Z definicji tej wynika, że ustawodawca z grupy organizacji społecznych wyodrębnił takie, których celem samym w sobie jest ochrona środowiska. Legalna definicja pojęcia „ochrona środowiska” została przez ustawodawcę określona w art. 3 pkt 13 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (t.j. Dz. U. z 2018 r., poz. 799 z późn. zm.) – dalej zwanej „p.o.ś.”, który stanowi: ilekroć w ustawie jest mowa o ochronie środowiska - rozumie się przez to podjęcie lub zaniechanie działań, umożliwiające zachowanie lub przywracanie równowagi przyrodniczej; ochrona ta polega w szczególności na:

- a) racjonalnym kształtowaniu środowiska i gospodarowaniu zasobami środowiska zgodnie z zasadą zrównoważonego rozwoju,
- b) przeciwdziałaniu zanieczyszczeniom,
- c) przywracaniu elementów przyrodniczych do stanu właściwego;

Mając zatem na względzie powyższe, organizacja ekologiczna to taka organizacja, której podstawowym celem jest podejmowanie lub zaniechanie działań umożliwiających zachowanie lub przywracanie równowagi przyrodniczej (por. wyrok z dnia 14 kwietnia 2010 r., sygn. akt II SA/Kr 1774/09). Przy czym organizacja ekologiczna, jako organizacja społeczna, musi działać w jednej z prawem przewidzianych form organizacyjnych (np. stowarzyszenie, fundacja) oraz musi posiadać akt określający jej cele statutowe i wewnętrzną organizację. Przy czym w przypadku stowarzyszenia zwykłego aktem tym będzie regulamin (por. wyrok WSA w Warszawie z dnia 22 września 2005 r., sygn. akt IV SA/Wa 736/04).

W art. 3 ust. 1 pkt 10 ustawy środowiskowej ustawodawca przesądził, że chodzi o statutowe cele organizacji, ukierunkowane na ochronę środowiska. „Zatem dla ustalenia, czy organizacja społeczna jest jednocześnie organizacją ekologiczną, należy dokonać analizy postanowień statutu lub regulaminu tej organizacji pod kątem identyfikacji celu jej działalności zorientowanego na ochronę środowiska. Istotne w tej

mierze jest to, by cel, jakim jest ochrona środowiska, został wyraźnie określony w statucie. Celu tego nie można domniemywać czy wyinterpretowywać w jakikolwiek sposób w oparciu o postanowienia statutu” (por. D. Trzcńska, glosa do wyroku WSA w Krakowie z dnia 14 kwietnia 2010 r., sygn. akt II SA/Kr 1774/09). Nie może być uznana za organizację ekologiczną taka organizacja, której cele tylko pośrednio „wiążą się” z ochroną środowiska, np. organizacja wyłącznie promująca określone formy turystyki (np. wodnej, lądowej). Nie jest wymagane, aby ochrona środowiska stanowiła jedyny cel działania danej organizacji. Tym samym za organizację ekologiczną można uznać zarówno organizację, dla której ochrona środowiska jest podstawowym celem działania, jak i taką, dla której jest to jeden z celów związanych z celem głównym (por. komentarz Jerzy Janusz, Uprawnienia organizacji ekologicznych w postępowaniu wymagającym udziału społeczeństwa, LEX).

Mając na względzie powyższe, w ocenie tut. Kolegium, Stowarzyszenie „Skowronek” wykazało, iż jest organizacją ekologiczną, której głównym celem jest podejmowanie wszelkich działań związanych z ochroną środowiska. Niewątpliwie wniesienie odwołania przez Stowarzyszenie „Skowronek” jest związane z ochroną środowiska otaczającego planowane zamierzenie inwestycyjne. W uzasadnieniu odwołania Stowarzyszenie szczegółowo omówiło dostrzeżone nieprawidłowości zarówno w ramach prowadzonego przez organ I instancji postępowania wyjaśniającego jak również w zebranych materiale dowodowym, w szczególności dotyczące ustaleń zawartych w raporcie oddziaływania na środowisko planowanej inwestycji, który jest kluczowym dokumentem w niniejszej sprawie. To z kolei świadczy o tym, iż Stowarzyszenie zapoznało się szczegółowo z zebranych w sprawie materiałem dowodowym i w trosce o środowisko naturalne podjęło działania mające na celu wyjaśnienie wszystkich budzących wątpliwości istotnych kwestii związanych z realizacją planowanego przedsięwzięcia.

Zdaniem tut. Kolegium, wbrew twierdzeniom pełnomocnika CHEMEKO-SYSTEM Sp. z o.o. – Karolina Stańko była osobą uprawnioną do reprezentacji Stowarzyszenia jako przedstawiciel Stowarzyszenia co wynika wprost z pkt 24 regulaminu Stowarzyszenia. Nadto do wniesienia odwołania w niniejszej sprawie nie było wymagane podjęcie stosownej uchwały przez Zebranie Członków Stowarzyszenia.

Tym samym, zdaniem tut. Kolegium, Stowarzyszenie „Skowronek” miało prawo wnieść odwołanie w niniejszej sprawie i uczestniczyć w postępowaniu odwoławczym na prawach strony.

Przechodząc zatem do merytorycznego rozpatrzenia odwołania Stowarzyszenia „Skowronek” stwierdzić należy, iż w niniejszej sprawie zastosowanie mają przepisy ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 stycznia 2018 r. (t.j. Dz. U. z 2017 r., poz. 1405 z późn. zm.) zwanej dalej „ustawą środowiskową”, co wynika z przepisów przejściowych zawartych w ustawie w dnia 20 lipca 2017 r. - Prawo wodne (Dz. U. z 2017 r. poz. 1566 z późn. zm.), tj. art. 545 ust. 1.

Zgodnie z art. 71 ust. 2 cyt. ustawy, uzyskanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest wymagane dla planowanych przedsięwzięć mogących zawsze

znacząco oddziaływać na środowisko (pkt 1) oraz przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko (pkt 2).

Kompetencje do orzekania w niniejszej sprawie przez Burmistrza Wąsosza wynikają z art. 75 ust. 1 pkt 4 ustawy środowiskowej. Zgodnie z tym przepisem organem właściwym do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest wójt, burmistrz, prezydent miasta - w przypadku pozostałych przedsięwzięć.

Podkreślić należy, iż ustawodawca w powołanej ustawie środowiskowej nie wyłączył z orzekania wójta, burmistrza, prezydenta miasta, w sytuacji, gdy dana gmina jest stroną postępowania w przedmiocie środowiskowych uwarunkowań, ponieważ jest właścicielem gruntów, na które będzie oddziaływać planowana inwestycja. Wyłączenia takiego nie ma także w sytuacji, gdyby planowana inwestycja była realizowana na gruntach należących do gminy.

Z tych też względów, w ocenie tut. Kolegium, brak było podstaw do wyłączenia Burmistrza Wąsosza z orzekania w niniejszej sprawie, tylko z tych względów, że gmina Wąsosz jest stroną postępowania jako właściciel działek bezpośrednio sąsiadujących z planowaną inwestycją.

Przechodząc dalej stwierdzić należy, iż stosownie do przepisu art. 73 ust. 1 cyt. ustawy, postępowanie w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wszczyna się na wniosek podmiotu planującego realizację przedsięwzięcia. Do wniosku, dla przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko, inwestor dołącza załączniki, o których mowa w art. 74 ust. 1 pkt 1, 3, 3a i 6 ustawy środowiskowej, tj.: raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko, poświadczoną przez właściwy organ kopię mapy ewidencyjnej obejmującej przewidywany teren, na którym będzie realizowane przedsięwzięcie, oraz obejmującej przewidywany obszar, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie, z zastrzeżeniem ust. 1a i 1b; jak również mapę w skali zapewniającej czytelność przedstawionych danych z zaznaczonym przewidywanym terenem, na którym będzie realizowane przedsięwzięcie, oraz z zaznaczonym przewidywanym obszarem, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie, wraz z zapisem mapy w formie elektronicznej.

Niniejsza sprawa została zainicjowana wnioskiem CHEMEKO-SYSTEM Sp. z o.o. z siedzibą we Wrocławiu, który wpłynął do Urzędu Miejskiego Wąsosza w dniu 6 września 2017 r. We wniosku tym Spółka zwróciła się o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla realizacji planowanego przedsięwzięcia polegającego na budowie kwatery nr 4 składowania odpadów innych niż niebezpieczne i obojętne na działkach nr 144/2, 145, 150, 227, 293, wszystkie obręb Rudna Wielka, gmina Wąsosz.

Do przedmiotowego wniosku dołączono, m. in.: raport oddziaływania planowanego przedsięwzięcia na środowisko, kopię mapy o jakiej mowa w art. 74 ust. 1 pkt 3a z zaznaczonym obszarem realizacji przedsięwzięcia oraz obszarem, na który przedsięwzięcie będzie oddziaływać, uproszczone wypisy z rejestru gruntów obejmujące przewidywany teren, na który będzie realizowane przedsięwzięcie oraz obejmujący obszar, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie, oraz mapę ewidencyjną w skali 1:5000 wydaną z zasobów Starosty Górowskiego.

Analizując przedmiotowy wniosek oraz dołączone do niego załączniki Kolegium stwierdza, iż na dołączonej mapie ewidencyjnej wydanej przez Starostę

Górowskiego nie został zaznaczony teren, na którym planowana jest realizacja wnioskowanej inwestycji jak również nie został zaznaczony teren obejmujący obszar, na który przedsięwzięcie będzie oddziaływać. Organ I instancji nie dostrzegł tych braków formalnych i nie wezwał inwestora do uzupełnienia wniosku w trybie art. 64 § 2 k.p.a., z pouczeniem, iż nieuzupełnienie braku formalnego spowoduje pozostawienie wniosku bez rozpoznania.

Przechodząc dalej stwierdzić należy, iż faktem jest, że w niniejszej sprawie organ I instancji sporządził imienny wykaz stron postępowania. Jednakże organ nie wyjaśnił jakimi kierował się kryteriami przy ustalaniu podmiotów mających status strony w omawianej sprawie. Z tych też względów ustalony przez organ I instancji krąg stron postępowania budzi wątpliwości.

Wyjaśnić w tym miejscu należy, iż od dnia 1 stycznia 2018 r. w ustawie środowiskowej obowiązuje przepis art. 74 ust. 3a regulujący kwestię, komu przysługuje przymiot strony w postępowaniach o środowiskowych uwarunkowaniach. Zważywszy jednak na datę orzekania przez organ I instancji oraz datę złożenia wniosku inicjującego niniejsze postępowanie, mając na względzie przepisy przejściowe zawarte w ustawie w dnia 20 lipca 2017 r. - Prawo wodne (Dz. U. z 2017 r. poz. 1566 z późn. zm.), tj. art. 545 ust. 1 - należało przyjąć, że punktem odniesienia do ustaleń z zakresu kręgu stron postępowania, jest przepis art. 28 k.p.a., gdyż do dnia 1 stycznia 2018 r. w ustawie środowiskowej brak było regulacji prawnej, dot. pojęcia „strony postępowania”. Z utrwalonego orzecznictwa sądów administracyjnych przyjmowało się, iż przymiot strony w sprawach dotyczących wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach będą posiadać podmioty mające tytuł prawny do nieruchomości znajdujących się w granicach oddziaływania planowanego przedsięwzięcia, co związane jest z narażeniem na jego ewentualne negatywne oddziaływanie. Przy czym nie ma znaczenia, czy oddziaływanie na jego nieruchomość będzie w granicach dopuszczalnych norm, czy też będzie ponadnormatywne, wystarczy, że nieruchomość znajduje się w zasięgu oddziaływania planowanej inwestycji (vide: wyrok WSA Kraków z dnia 2 czerwca 2015 r., sygn. akt II SA/Kr 310/15, wyrok WSA we Wrocławiu z dnia 5 kwietnia 2016 r., sygn. akt II SA/Wr 24/16, wyrok NSA z dnia 15 maja 2013 r., sygn. akt II OSK 108/12, wyrok WSA w Łodzi z dnia 30 października 2012 r., sygn. akt II SA/Łd 843/12, wyrok NSA z dnia 5 października 2012 r. sygn. akt II OSK 1063/11, wyrok WSA w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 15 kwietnia 2010 r. sygn. akt II SA/Go 119/10, wyrok WSA w Kielcach z dnia 3 lutego 2010 r. sygn. akt II SA/Ke 658/09).

Stroną postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest niewątpliwie inwestor oraz podmiot mający tytuł prawny do nieruchomości, na której ma być realizowana inwestycja. W orzecznictwie utrwalony jest pogląd, że atrybut strony w tym postępowaniu przysługuje także właścicielom i użytkownikom wieczystym działek bezpośrednio sąsiadujących z terenem inwestycji, jak również właścicielom działek dalej położonych, jeśli zamierzona inwestycja będzie miała wpływ na ich interesy chronione przepisami prawa, które są nierozdzielnie związane z obszarem oddziaływania danej inwestycji.

Jeżeli zatem przedsięwzięcie powodować będzie emisje substancji lub energii, to kryterium oceny, czy podmiotowi będącemu właścicielem nieruchomości sąsiedniej przysługuje przymiot strony, będzie zakres oddziaływania tych emisji oraz ich

szkodliwość dla środowiska, zaś oceny zakresu oddziaływania tych emisji na nieruchomości sąsiednie należy dokonywać na gruncie prawa administracyjnego, w oparciu o przepisy prawa materialnego kształtujące dopuszczalne normy emisji do środowiska. Innymi słowy, badaniu podlega zachowanie normatywnie przyjętych standardów jakości środowiska. Określone przepisami prawa materialnego normy jakości środowiska (up. normy hałasu, normy stężenia substancji wprowadzanych do powietrza i ziemi) stanowią punkt odniesienia do oceny oddziaływania planowanego przedsięwzięcia na bliższe i dalsze sąsiedztwo, także w kontekście ustalenia kręgu stron postępowania.

Mając na względzie powyższe obowiązkiem organu I instancji było dokonanie analizy przedłożonego przez inwestora raportu oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, wraz z późniejszymi uzupełnieniami złożonymi na wniosek organów współdziałających, i dokonanie ustaleń w zakresie, czy i na terenie jakich działek zostaną przekroczone standardy jakości środowiska oraz czy i jakie nastąpią ograniczenia w zagospodarowaniu działek wynikające z realizacji planowanej inwestycji. W szczególności organ I instancji był zobowiązany ustalić główne źródła emisji zanieczyszczeń oraz ich zasięg zarówno na etapie realizacji jak i funkcjonowania przedsięwzięcia. To z kolei będzie pozwalało na dokonanie ustaleń kręgu stron niniejszego postępowania.

Tymczasem z akt niniejszej sprawy nie wynika, aby organ I instancji poczynił samodzielne ustalenia w tym zakresie.

Podkreślić należy, iż prawidłowe ustalenie kręgu stron postępowania jest jedną z pierwszych czynności, które obowiązuje jest podjąć organ administracji. Nadto w omawianej sprawie ma także znaczenie ze względu na regulacje prawne zawarte w przepisie art. 74 ust. 3 ustawy środowiskowej. Zgodnie bowiem z tym przepisem, organ po ustaleniu, iż liczba stron postępowania przekracza 20, jest zobligowany do zawiadamiania wszystkich stron o podjętych czynnościach stosownie do wymogu art. 49 k.p.a., tj. w drodze obwieszczeń lub w inny zwyczajowo przyjęty sposób.

W tym miejscu należy również omówić instytucję udziału społeczeństwa w postępowaniu administracyjnym zmierzającym do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, przywołać należy obowiązujące w tym zakresie przepisy prawa materialnego. Zgodnie z art. 79 ust. 1 ustawy środowiskowej, przed wydaniem decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach organ właściwy do jej wydania zapewnia możliwość udziału społeczeństwa w postępowaniu, w ramach którego przeprowadza ocenę oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko.

Zgodnie z regulacją wynikającą z art. 33 ust. 1 ustawy środowiskowej, przed wydaniem i zmianą decyzji wymagających udziału społeczeństwa organ właściwy do wydania decyzji, bez zbędnej zwłoki, podaje do publicznej wiadomości informacje o:

- 1) przystąpieniu do przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko;
- 2) wszczęciu postępowania;
- 3) przedmiocie decyzji, która ma być wydana w sprawie;
- 4) organie właściwym do wydania decyzji oraz organach właściwych do wydania opinii i dokonania uzgodnień;
- 5) możliwościach zapoznania się z niezbędną dokumentacją sprawy oraz o miejscu, w którym jest ona wyłożona do wglądu;

- 6) możliwości składania uwag i wniosków;
- 7) sposobie i miejscu składania uwag i wniosków, wskazując jednocześnie 30-dniowy termin ich składania;
- 8) organie właściwym do rozpatrzenia uwag i wniosków;
- 9) terminie i miejscu rozprawy administracyjnej otwartej dla społeczeństwa, o której mowa w art. 36, jeżeli ma być ona przeprowadzona;
- 10) postępowaniu w sprawie transgranicznego oddziaływania na środowisko, jeżeli jest prowadzone.

Stosownie zaś do przepisu art. 38 ustawy, organ właściwy do wydania decyzji podaje do publicznej wiadomości informację o wydanej decyzji i o możliwościach zapoznania się z jej treścią. Dodatkowo ustawodawca w przepisie art. 85 ust. 3 ustawy, uregulował, iż organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach podaje do publicznej wiadomości informacje o wydanej decyzji i o możliwościach zapoznania się z jej treścią oraz z dokumentacją sprawy, w tym z uzgodnieniem dokonany z regionalnym dyrektorem ochrony środowiska oraz opinią organu, o którym mowa w art. 78.

Jak wskazują akta niniejszej sprawy organ I instancji w obwieszczeniu skierowanym do społeczeństwa z dnia 11 września 2017 r. informował, iż uwagi i wnioski można składać w terminie 21 dni od daty podania obwieszczenia do publicznej wiadomości, gdy tymczasem zgodnie z przywołanym wyżej przepisem termin ten wynosił 30 dni. Natomiast w obwieszczeniu skierowanym do społeczeństwa informującym o zakończeniu postępowania z dnia 17 kwietnia 2018 r. w ogóle nie wskazano w jakim terminie można składać uwagi i wnioski, nadto nie podano daty kiedy zostało zdjęte. Co istotne w obwieszczeniach tych zawarto informację, iż zostaną one zamieszczone w publicznie dostępnym wykazie danych na stronie Biuletynu Informacji Publicznej Urzędu Miejskiego Wąsosza oraz wywieszono na tablicy ogłoszeń w siedzibie Urzędu Miejskiego Wąsosza oraz w sposób zwyczajowo przyjęty w miejscowości Rudna Wielka. W aktach sprawy brak jest jednak informacji, czy obwieszczenia te zostały przekazane do wywieszenia w miejscowości Rudna Wielka i jak długo tam były wywieszono. Natomiast w znajdujących się w aktach sprawy obwieszczeniach brak jest adnotacji, w jakim miejscu były wywieszono. Dodatkowo w obwieszczeniu z dnia 17 kwietnia 2018 r. nie podano daty kiedy zostało ono zdjęte.

Co więcej, treść obwieszczenia z dnia 13 listopada 2017 r. wskazywałaby, iż organ I instancji przyjął lub też traktował jako tożsame, procedurę informowania stron postępowania wynikającą z przepisu art. 74 ust. 3 ustawy środowiskowej, z procedurą zapewnienia społeczeństwu udziału w postępowaniu wynikającą z art. 79 ust. 1 w związku z art. 30 i 33 cyt. ustawy. W obwieszczeniu tym zostały powołane podstawy prawne do informowania stron, tj. art. 10 § 1 k.p.a. oraz wskazano także na przepisy art. 30 i art. 33 ust. 1 ustawy środowiskowej. Treść tego obwieszczenia wskazywałaby na skierowanie go do stron postępowania. Nadto, także z tego obwieszczenia nie wynika, gdzie dokładnie i jak długo obwieszczenie to było wywieszono, bowiem brak jest na nim stosownych adnotacji.

Przechodząc dalej stwierdzić należy, iż organ I instancji prawidłowo zakwalifikował planowane zamierzenie inwestycyjne do przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko, dla których sporządzenie oceny

oddziaływania na środowisko jest wymagane, określonych w § 2 ust. 1 pkt 47 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (t.j. Dz. U. z 2016 r., poz. 71).

Kolejną istotną kwestią podlegającą ustaleniu przez organ I instancji było wyjaśnienie, czy planowana inwestycja jest zgodna z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Zgodnie bowiem z art. 80 ust. 2 ustawy środowiskowej, właściwy organ wydaje decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach po stwierdzeniu zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jeżeli plan ten został uchwalony. Nie dotyczy to decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wydawanej dla drogi publicznej, dla linii kolejowej, dla przedsięwzięć Euro 2012, dla przedsięwzięć wymagających koncesji na poszukiwanie i rozpoznawanie złóż kopalin, dla inwestycji w zakresie terminalu, dla inwestycji związanych z regionalnymi sieciami szerokopasmowymi, dla budowli przeciwpowodziowych realizowanych na podstawie ustawy z dnia 8 lipca 2010 r. o szczególnych zasadach przygotowania do realizacji inwestycji w zakresie budowli przeciwpowodziowych, dla inwestycji w zakresie budowy obiektów energetyki jądrowej lub inwestycji towarzyszących, dla strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej realizowanej na podstawie ustawy z dnia 24 lipca 2015 r. o przygotowaniu i realizacji strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych oraz dla inwestycji w zakresie infrastruktury dostępowej realizowanych na podstawie ustawy z dnia 24 lutego 2017 r. o inwestycjach w zakresie budowy drogi wodnej łączącej Zalew Wiślany z Zatoką Gdańską.

Z przytoczonego przepisu art. 80 ust. 2 cyt. ustawy wynika, że przy wydaniu wszystkich decyzji środowiskowych (poza wskazanymi w tym przepisie) uwzględnia się postanowienia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, które mają charakter wiążący. Stosownie do art. 14 ust. 8 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (t.j. Dz. U. z 2018 r., poz. 1945) oraz art. 94 Konstytucji RP, miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego jest aktem prawa miejscowego i stanowi jedno z konstytucyjnie określonych źródeł lokalnie obowiązującego prawa w Polsce, kształtującego dopuszczalność zagospodarowania terenu. Postanowienia art. 80 ust. 2 ustawy stanowią więc wyraz respektowania rangi aktu, jakim jest plan miejscowy. Jak wskazuje się w piśmiennictwie, z przepisu tego wynika niezbicie, że w razie istnienia obowiązującego miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, zgodność z jego postanowieniami jest podstawowym kryterium oceny zamierzeń inwestycyjnych podmiotu ubiegającego się o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. W związku z tym stwierdzenie sprzeczności lokalizacji przedsięwzięcia z postanowieniami planu zwalnia organ prowadzący postępowanie z konieczności przeprowadzania postępowania wyjaśniającego w szerszym zakresie, w tym postępowania uzgodnieniowego z innymi organami (por. K. Gruszecki, Ustawa o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko. Komentarz, Wrocław 2009, s. 244). Z powyższego wynika, że określone w art. 80 ust. 2 ustawy środowiskowej kryterium ma doniosłe znaczenie dla przeprowadzanej przez organ oceny dopuszczalności planowanej inwestycji, ponieważ stwierdzenie już na wstępie niezgodności z planem powoduje brak podstaw do podejmowania dalszych działań w

zakresie oceny oddziaływania na środowisko (por. wyrok WSA w Warszawie z dnia 31 marca 2016 r., sygn. akt IV SA/Wa 2742/15).

Organ I instancji w kwestionowanej decyzji wskazał, iż dla terenu planowanej inwestycji nie uchwalono miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego za wyjątkiem działki nr 144/2, dla której obowiązują zapisy miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla terenu położonego w miejscowości Rudna Wielka zatwierdzonego uchwałą Nr XXV/171/16 Rady Miejskiej Wąsosza z dnia 29 grudnia 2016 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla terenu położonego w miejscowości Rudna Wielka (Dz. Urz. Woj. Doln. z 2017 r. poz. 141). Zgodnie z tym planem działka nr 144/2 jest przeznaczona na teren aktywności gospodarczej (P), przechodzi przez nią gazociąg W/C wraz ze strefą kontrolowaną oraz znajdują się na niej stanowiska archeologiczne. Plan ten w § 6 ust. 1 pkt 3 przewiduje dla tego terenu funkcję odzysku, przeróbki lub unieszkodliwiania odpadów, w związku z czym, zdaniem organu I instancji, planowane przedsięwzięcie jest zgodne z zapisami MPZP.

Dokonując jednak analizy wyżej opisanego miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obowiązującego dla działki nr 144/2, obręb Rudna Wielka, tut. Kolegium doszło do przekonania, iż organ I instancji nie dokonał wszystkich istotnych ustaleń, na okoliczność czy faktycznie planowane zamierzenie inwestycyjne jest zgodne z zapisami tego planu.

Z § 6 ust. 1 powyższej uchwały wynika, iż dla terenu oznaczonego na rysunku planu symbolem **P** ustala się przeznaczenie **podstawowe** na teren aktywności gospodarczej obejmującej obiekty lub urządzenia:

- 1) produkcyjne, przetwórstwa lub montażu;
- 2) magazynowania i składowania, w tym bazy, place składowe;
- 3) odzysku, przeróbki lub unieszkodliwiania odpadów;
- 4) handlu hurtowego lub detalicznego, w tym sprzedaży paliw.

Natomiast stosownie do treści ust. 2 § 6 cyt. uchwały, dla terenu, o którym mowa w ust. 1, ustala się przeznaczenie dopuszczalne na:

- 1) budynki usługowe, biurowe lub socjalne;
- 2) budynki gospodarcze;
- 3) dojazdy wewnętrzne, ciągi piesze, place gospodarcze;
- 4) parkingi, garaże;
- 5) urządzenia i sieci infrastruktury technicznej;
- 6) zieleń urządzona, zieleń izolacyjna.

Organ I instancji nie dokonał jednak analizy w kontekście zapisów wynikających z § 7 powołanej uchwały. Zgodnie z tym przepisem w zakresie zasad ochrony środowiska, przyrody i krajobrazu kulturowego ustala się:

- 1) działalność przedsięwzięć lokalizowanych na terenie nie może powodować ponadnormatywnego obciążenia środowiska naturalnego poza granicami działki, do której inwestor posiada tytuł prawny;
- 2) dopuszcza się lokalizacje inwestycji zaliczanych do przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko;
- 3) place manewrowe, parkingi, stanowiska postojowe dla pojazdów i dojazdy na terenach obiektów i urządzeń działalności produkcyjnej, składów i magazynów winny mieć nawierzchnię zabezpieczoną przed przedostawaniem się substancji

ropopochodnych lub innych substancji chemicznych do gruntu.

Mając na względzie powyższe regulacje organ I instancji winien był ustalić ponad wszelką wątpliwość, czy planowane zamierzenie inwestycyjne nie będzie powodowało ponadnormatywnego obciążenia środowiska naturalnego poza granicami działki, do której inwestor ma tytuł prawny. Tymczasem w niniejszej sprawie organ nie dokonał takiej analizy.

Organ całkowicie pominął też rozważania dot. zgodności inwestycji z zapisem § 7 pkt 2 uchwały. Należy w tym miejscu zwrócić uwagę, iż przepis ten dopuszcza lokalizację inwestycji zaliczanych do przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko. Natomiast w niniejszej sprawie mamy do czynienia z inwestycją zaliczaną do przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko.

Dokonując rozważań w tym zakresie należy, mieć na względzie, iż ustawodawca w przepisie art. 71 ust. 2 ustawy środowiskowej wskazał, iż uzyskanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest wymagane dla planowanych:

- 1) przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko;
- 2) przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko.

Tym samym ustawodawca określił dwa rodzaje przedsięwzięć: mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko oraz mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko. Nadto procedura wynikająca z przepisów ustawy środowiskowej, zmierzająca do wydania decyzji środowiskowej, dla obu tych przedsięwzięć jest odmienna. Co istotne dla przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko, z jakim mamy do czynienia w niniejszej sprawie, już przy składaniu wniosku jest wymóg przedłożenia raportu oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko.

Kolejną istotną kwestią, która wymagała wyjaśnienia, a którą organ I instancji w swoich rozważaniach pominął, była zgodność planowanej inwestycji w kontekście przebiegającego przez teren działki nr 144/2 gazociągu wysokiego ciśnienia i ustanowieniem w związku z tym strefy kontrolowanej. Z przepisu § 13 cyt. uchwały wynika bowiem, iż w zakresie szczególnych warunków zagospodarowania terenów oraz ograniczenia w ich użytkowaniu, tym zakazu zabudowy ustala się:

- 1) w obrębie strefy kontrolowanej gazociągu w/c DN 500 PN 6,3 MPa obowiązują przepisy odrębne;
- 2) w przypadku zmiany przebiegu gazociągu lub jego likwidacji przepisy w zakresie strefy kontrolowanej stosuje się odpowiednio.

Wymogi jakie obowiązują w strefie gazociągów oraz ustanowionych strefach kontrolnych zostały określone w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 26 kwietnia 2013 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać sieci gazowe i ich usytuowanie (Dz. U. z 2013 r. poz. 640). W § 10 wprowadzono regulację zgodnie z którą:

1. Dla gazociągów należy wyznaczyć, na okres ich użytkowania, strefy kontrolowane.
2. W strefach kontrolowanych należy kontrolować wszelkie działania, które mogłyby spowodować uszkodzenie gazociągu lub mieć inny negatywny wpływ na jego użytkowanie i funkcjonowanie.
3. W strefach kontrolowanych nie należy wznosić obiektów budowlanych, urządzać stałych składów i magazynów oraz podejmować działań mogących spowodować uszkodzenia gazociągu podczas jego użytkowania.

4. W strefach kontrolowanych nie mogą rosnąć drzewa w odległości mniejszej niż 2,0 m od gazociągów o średnicy do DN 300 włącznie i 3,0 m od gazociągów o średnicy większej niż DN 300, licząc od osi gazociągu do pni drzew. Wszelkie prace w strefach kontrolowanych mogą być prowadzone tylko po wcześniejszym uzgodnieniu sposobu ich wykonania z właściwym operatorem sieci gazowej.

Nadto z zapisów w elektronicznej księdze wieczystej Nr LE1G/00070289/1 dostępnej na stronach internetowych Ministerstwa Sprawiedliwości (www.ms.gov.pl), a dotyczącej działki nr 144/2 wynika, iż obecnie działka ta została podzielona na działki nr 144/3 i nr 144/4. W tym miejscu stwierdzić należy, iż inwestor nie powiadomił organu I instancji o dokonanym podziale działki nr 144/2 na działki o nr 144/3 i 144/4, co powoduje, iż zaskarżona decyzja została wydana dla działki, która nie istnieje, co także świadczy o istotnej wadliwości wydanego orzeczenia.

Nadto w dziale III księgi wieczystej pt. „Prawa, roszczenia i ograniczenia” w rubryce 3.4 znajduje się zapis o ograniczonym prawie rzeczowym, dotyczącym odpłatnej służebności przesyłu, polegającej na:

a) znoszeniu przez każdorazowego właściciela nieruchomości faktu istnienia pod powierzchnią nieruchomości obciążonych, urządzeń przesyłowych należących do PGNIG S.A. w postaci gazociągu DN 500 relacji Załęcze-Bojanowo o przebiegu zgodnym z załączoną do aktu stanowiącego podstawę wpisu mapą stanowiącą załącznik nr 1;

b) prawie swobodnego, całodobowego dostępu do urządzeń PGNIG S.A., w tym wejścia i wjazdu na nieruchomość w celu wykonywania wszelkich prac i czynności w zakresie wykonywania służebności przesyłu, w tym w szczególności: wykonywania przeglądów i pomiarów, nadzoru, dozoru, konserwacji, remontów, usuwania uszkodzeń i awarii, przebudowy, modernizacji, wymiany, rozbudowy, instalacji nowych urządzeń, demontażu i usuwania elementów tej infrastruktury oraz bieżącej obsługi o infrastruktury przesyłowej, z obowiązkiem każdorazowego doprowadzenia terenu do stanu pierwotnego;

c) ograniczeniu uprawnień właściciela nieruchomości, tj. CHEMEKO-SYSTEM Sp. z o.o. wokół należącego do PGNIG S.A. gazociągu - w strefie kontrolowanej wyznaczonej powszechnie obowiązującymi przepisami prawa, w obie strony od osi sieci; poprzez zakazanie jemu jak i każdorazowemu właścicielowi nieruchomości, wznoszenia jakichkolwiek budowli, prowadzenia prac ziemnych, istotnej zmiany ukształtowania oraz przeznaczenia terenu jak też dokonywania nasadzeń, a to na czas nieokreślony;

d) w razie dokonywania prac eksploatacyjnych albo remontowych na nieruchomościach objętych niniejszą służebnością przesyłu PGNIG S.A. zobowiązane będzie do przywrócenia nieruchomości obciążonej do stanu poprzedniego, niezwłocznie po zakończeniu prac eksploatacyjnych albo remontowych; jeżeli przywrócenie nieruchomości do stanu poprzedniego będzie niemożliwe albo będzie powodować nadmierne trudności lub koszty, PGNIG S.A. zapłaci CHEMEKO-SYSTEM Sp. z o.o. odszkodowanie w wysokości ustalonej przez strony, a w przypadku braku zgody, przez odpowiedniego rzeczoznawcę powołanego staraniem i na koszt PGNIG S.A.

Powyższe ograniczenia wynikające z zapisów księgi wieczystej, a dotyczące gazociągu wysokiego ciśnienia wraz z ustanowioną strefą kontrolowaną, są istotne w

kontekście zapisów miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego i mogą mieć wpływ, razem z powołanym wyżej rozporządzeniem, na ustalenia w zakresie zgodności planowanej inwestycji z tym planem.

Kolegium jeszcze raz podkreśla, iż ustalenia zgodności wnioskowanej inwestycji z ustaleniami obowiązującego planu zagospodarowania przestrzennego winny być dokonane przez organ I instancji już we wstępnej fazie prowadzonego postępowania administracyjnego. Co istotne, stwierdzenie na tym początkowym etapie, iż planowane przedsięwzięcie nie jest zgodne z obowiązującym miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego, w myśl art. 80 ust. 2 ustawy środowiskowej, daje organowi administracji podstawy do wydania decyzji o odmowie ustalenia środowiskowych uwarunkowań dla wnioskowanej inwestycji, bez podejmowania dalszych czynności wynikających z przepisów ustawy środowiskowej.

Zatem kluczową kwestią, mającą istotny wpływ na rozstrzygnięcie niniejszej sprawy, są ustalenia w zakresie zgodności planowanej inwestycji z opisanim wyżej obowiązującym miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego.

Kolejną istotną kwestią podlegającą wyjaśnieniu jest realizacja planowanej inwestycji na działce nr 293, obręb Rudna Wielka, która jest własnością Skarbu Państwa – w zarządzie Nadleśnictwa Góra Śląska. Jak wynika z zapisów w ewidencji gruntów działka ta widnieje jako Ls i N (las i nieużytki). Na tej nieruchomości inwestor planuje wykonanie drogi technologicznej, której minimalna szerokość będzie wynosić około 4,0 m.

Przy czym organ I instancji nie wyjaśnił, czy w świetle przepisów ustawy z dnia 28 września 1991 r. o lasach (t.j. Dz. U., z 2018 r., poz. 2129) możliwa jest realizacja planów inwestora. Zgodnie bowiem z art. 29 ust. 1 powołanej ustawy, ruch pojazdem silnikowym, zaprzęgowym i motorowerem w lesie dozwolony jest jedynie drogami publicznymi, natomiast drogami leśnymi jest dozwolony tylko wtedy, gdy są one oznakowane drogowskazami dopuszczającymi ruch po tych drogach. Nie dotyczy to inwalidów poruszających się pojazdami przystosowanymi do ich potrzeb.

Kolegium stwierdza, iż już tylko opisane wyżej wadliwości powodowały, że należało uchylić w całości zaskarżoną decyzję i przekazać sprawę do ponownego rozpatrzenia przez organ I instancji. Niemniej jednak Kolegium dokonało oceny pozostałego materiału dowodowego w celu eliminacji dostrzeżonych nieprawidłowości przy ponownym rozpatrywaniu sprawy przez organ I instancji.

Stwierdzić należy, iż w ramach prowadzonego postępowania organ I instancji przekazał, zgodnie z przepisem art. 77 ust. 1 pkt 1 ustawy środowiskowej, raport oddziaływania wnioskowanego przedsięwzięcia na środowisko do Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska we Wrocławiu w celu uzgodnienia warunków realizacji planowanego przedsięwzięcia. Natomiast stosownie do dyspozycji art. 77 ust. 1 pkt 2 i pkt 3 powołanej ustawy przekazał również przedłożony raport do Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w Górze i do Marszałka Województwa Dolnośląskiego w celu zasięgnięcia opinii.

W związku, ze zmianą przepisów ustawy środowiskowej wprowadzonych ustawą z dnia 20 lipca 2017 r. Prawo wodne (Dz. U. z 2017 r., poz. 1566), tj. przepisem art. 545 ust. 1, pismem z dnia 12 lutego 2018 r., na podstawie art. 77 ust. 1 pkt 4 ustawy środowiskowej, organ I instancji wystąpił także do Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie, Dyrektora Regionalnego Zarządu Gospodarki

Wodnej we Wrocławiu o uzgodnienie planowanego przedsięwzięcia. Stwierdzić jednak należy, iż przepis art. 545 ust. 1 został zmieniony ustawą z dnia 28 lutego 2018 r. o zmianie ustawy – Prawo wodne (Dz. U. z 2018 r., poz. 710). Nowelizacja tego przepisu spowodowała, iż w omawianej sprawie nie miał jednak zastosowania przepis art. 77 ust. 1 pkt 4 ustawy środowiskowej. Zatem uzgodnienie z organem właściwym w sprawach ocen wodnoprawnych, w dacie orzekania przez organ I instancji w niniejszej sprawie, nie było jednak wymagane.

Kolegium stwierdza, iż wszystkie organy współdziałające przed wydaniem stosownych aktów wzywały inwestora do złożenia wyjaśnień i uzupełnień przedłożonego raportu oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko. Faktem jest, iż inwestor składał do poszczególnych organów pisemne wyjaśnienia w wymaganym zakresie. Jednakże z akt sprawy nie wynika, aby wszystkie wyjaśnienia, niezależnie na wniosek jakiego organu współdziałającego zostały uzupełnione, zostały przekazane także do pozostałych organów współdziałających, tj. że np. wyjaśnienia składane przez inwestora do Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska we Wrocławiu zostały także przekazane do Marszałka Województwa Dolnośląskiego oraz Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w Górze.

Wyjaśnić należy, iż wszelkie uzupełnienia i zmiany do raportu winny być przekazywane do organów współdziałających w sprawie w celu zajęcia przez nie stanowiska. Obowiązek taki wynika z art. 77 ust. 2 cyt. ustawy środowiskowej. Nadto, z orzecznictwa sądów administracyjnych wynika, że o zmianach, uzupełnieniach i wyjaśnieniach składanych do raportu należy zawiadamiać każdorazowo uczestników postępowania i szeroką opinię publiczną oraz organy uzgadniające i wyrażające opinię w przedmiocie planowanego przedsięwzięcia.

Przechodząc zaś do merytorycznej oceny kwestionowanego orzeczenia z dnia 1 czerwca 2018 r., Kolegium stwierdza, iż wydane zostało ono z naruszeniem zarówno przepisów prawa procesowego jak i prawa materialnego.

Zgodnie z przepisem art. 80 ust. 1 ustawy środowiskowej, w sytuacji jeżeli była przeprowadzona ocena oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, właściwy organ wydaje decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach, biorąc pod uwagę:

- 1) wyniki uzgodnień i opinii, o których mowa w art. 77 ust. 1;
- 2) ustalenia zawarte w raporcie o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko;
- 3) wyniki postępowania z udziałem społeczeństwa;
- 4) wyniki postępowania w sprawie transgranicznego oddziaływania na środowisko, jeżeli zostało przeprowadzone.

Lektura uzasadnienia kwestionowanej decyzji wskazuje, iż organ I instancji całkowicie pominął rozważania w zakresie oceny przedłożonego przez inwestora raportu oddziaływania na środowisko. Wyjaśnienia w tym miejscu wymaga, iż zgodnie z dyspozycją art. 71 ust. 1 cyt. ustawy, decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach określa środowiskowe uwarunkowania realizacji przedsięwzięcia. Ocena ta dokonywana jest w oparciu o kompleksowe uregulowanie zawarte w dziale V ustawy. Jak wynika z samego brzmienia art. 71 ust. 1, celem wydania decyzji środowiskowej jest ustalenie warunków środowiskowych uregulowań dla planowanego przedsięwzięcia, tj. ram w jakich planowane przedsięwzięcie może być realizowane w sposób bezpieczny dla środowiska i jak najmniej w to środowisko ingerując. Ustawa nie daje możliwości by odmówić wydania decyzji środowiskowych,

poza wskazanymi nią przypadkami, o których mowa w art. 77 ust. 1 (negatywne uzgodnione regionalnego dyrektora ochrony środowiska lub dyrektora urzędu morskiego - z uwagi na wiążący charakter uzgodnień) oraz 80 ust. 2 (sprzeczności planowanej inwestycji z zapisami planu miejscowego) oraz art. 81 ust. 1 (braku zgody wnioskodawcy na inny wariant realizacji przedsięwzięcia - jeżeli zasadność realizacji tego przedsięwzięcia w innym wariantcie wynika z oceny oddziaływania na środowisko).

Organ dokonuje wszelkich niezbędnych ustaleń w oparciu o przedłożony raport oddziaływania na środowisko. W razie konieczności organ ten może natomiast domagać się jego uzupełnienia, czy wręcz zażądać sporządzenia innego raportu w sytuacji, kiedy w ocenie organu przedłożony raport jest niepełny (nie spełnia warunków określonych przepisem art. 66 ust. 1 ustawy), czy też nierzetelny. Podkreślić należy, iż raport winien m. in. wskazywać wariant przedsięwzięcia proponowany przez wnioskodawcę oraz racjonalny wariant alternatywny, a także wariant najkorzystniejszy dla środowiska - z uzasadnieniem ich wyboru, a także określać przewidywane oddziaływania na środowisko analizowanych wariantów (art. 66 ust. 1 pkt 5, 6 i 6a ustawy), opis przewidywanych znaczących oddziaływań planowanego przedsięwzięcia na środowisko (art. 66 ust. 8 ustawy), wskazanie, czy dla planowanego przedsięwzięcia jest konieczne ustanowienie obszaru ograniczonego użytkowania (art. 66 ust. 1 pkt 12 ustawy). Na podstawie ustaleń z raportu organ może nie akceptować wariantu wnioskowanego, ale zaproponować inny, w jego ocenie bezpieczniejszy, wariant planowanego zamierzenia inwestycyjnego, który w braku akceptacji wnioskodawcy, stanowi podstawę do wydania decyzji odmownej.

Raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko jest przedłożony do uzgodnienia właściwemu – wyspecjalizowanemu organowi administracji, tj. regionalnemu dyrektorowi ochrony środowiska, który to organ w razie stwierdzenia, iż przedsięwzięcie zagraża środowisku ma możliwość odmówić uzgodnienia, co stanowi podstawę do odmowy ustalenia środowiskowych uwarunkowań dla przedsięwzięcia. Także sam organ wydający decyzję środowiskową ma obowiązek merytorycznej, a więc nie tylko formalnej oceny przedłożonego raportu, a co za tym idzie żądania jego ewentualnego uzupełnienia lub ponowienia - jeżeli weryfikacja raportu przedłożonego jest negatywna. Przy czym dopuszczalna jest też możliwość „zwalczania” raportu przez strony postępowania, które mogą składać stosowne ekspertyzy w oparciu, o które organ dokonuje weryfikacji raportu i ewentualnie żąda jego uzupełnień bądź ponowienia.

Podkreślić należy, iż raport o oddziaływaniu na środowisko stanowi kluczowy dowód w sprawach dotyczących ustalenia środowiskowych uwarunkowań dla danego przedsięwzięcia. Stanowi on podstawowy dokument, na którym opiera się organ wydając decyzję rozstrzygającą o istocie sprawy. Tym samym raport winien być rzetelny, spójny i wolny od niejasności i nieścisłości. W konsekwencji, organy administracji mają obowiązek ocenić na podstawie art. 80 k.p.a. wartość dowodową raportu. Ewentualny brak dostatecznego odniesienia się do istotnych kwestii oznacza, iż raport w tym zakresie może zostać uznany za nie spełniający wymogów ustawowych. Wskazać także należy, że raport jest dokumentem prywatnym, opracowywanym na zlecenie podmiotu zainteresowanego realizacją określonej inwestycji. Rzeczą więc organu administracji jest rzetelna, wnikliwa i wszechstronna

ocena raportu przy zachowaniu wszystkich obowiązujących reguł dowodowych. Zasada prawdy obiektywnej obliguje organ do wszechstronnego wyjaśnienia okoliczności stanu faktycznego, a zwłaszcza oceny, czy raport uwzględnia wszystkie potencjalne zagrożenia środowiskowe związane z realizacją planowanej inwestycji. Jest to niezbędne do wyznaczenia konkretnych wymagań ochrony środowiska, które muszą być uwzględnione na kolejnych etapach procesu inwestycyjnego, m.in. w pozwoleniu na budowę. Aby takie wymagania mogły być określone, raport poprzedzający wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach powinien mieć charakter kompleksowy i odnosić się do wszystkich potencjalnych zagrożeń związanych z realizacją przedsięwzięcia oraz wskazywać, jakie w tym zakresie obowiązują standardy ochrony środowiska oraz czy zamierzona inwestycja mieści się w ich ramach (zob. wyrok NSA z dnia 19 stycznia 2012 r., sygn. akt II OSK 615/11, wyrok NSA z dnia 14 listopada 2012 r., sygn. akt II OSK 1238/11).

Szczególnego podkreślenia wymaga, iż stosownie do treści art. 66 ust. 1 pkt 4 i 5 ustawy, raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko powinien zawierać: opis przewidywanych skutków dla środowiska w przypadku niepodejmowania przedsięwzięcia (pkt 4) oraz opis analizowanych wariantów, w tym: a) wariantu proponowanego przez wnioskodawcę oraz racjonalnego wariantu alternatywnego, b) wariantu najkorzystniejszego dla środowiska wraz z uzasadnieniem ich wyboru (pkt 5). Nadto należy określić przewidywane oddziaływanie na środowisko analizowanych wariantów (art. 66 ust. 1 pkt 6 ustawy). Art. 81 ust. 1 ustawy wskazuje zaś, że jeżeli z oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko wynika zasadność realizacji przedsięwzięcia w wariantcie innym niż proponowany przez wnioskodawcę, organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, za zgodą wnioskodawcy, wskazuje w decyzji wariant dopuszczony do realizacji lub, w razie braku zgody wnioskodawcy, odmawia zgody na realizację przedsięwzięcia.

Obowiązek opisania w raporcie oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko racjonalnych wariantów realizacji przedsięwzięcia alternatywnych w stosunku do propozycji wnioskodawcy zmierza w istocie do tego, aby organ rozważył przy projektowaniu przedsięwzięcia nie tylko interes wnioskodawcy, ale także osób, na których prawa, realizacja przedsięwzięcia będzie bezpośrednio wpływała. W tych sprawach organy rozstrzygające winny znaleźć właściwe proporcje pomiędzy interesem wnioskodawcy, interesem innych osób oraz interesem publicznym.

Co więcej, posłużenie się w art. 66 ust. 1 pkt 5 ustawy środowiskowej pojęciem „racjonalnego” wariantu alternatywnego oznacza, iż opisywane w raporcie warianty nie mogą mieć charakteru pozornego, ani nie mogą być abstrakcyjne z powodu braku możliwości obiektywnych ich zastosowania i z góry skazane na niepowodzenie, lecz muszą to być warianty możliwe do rzeczywistego wprowadzenia. Aby zapewnić organowi możliwość jak najpełniejszej oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko ustawodawca przewidział obowiązek wskazania w raporcie opisu analizowanych wariantów, co daje organowi możliwość porównania, a nawet wyboru innego, niż zaproponowany przez inwestora (art. 81 ustawy) – vide wyrok WSA we Wrocławiu z dnia 5 kwietnia 2016 r., sygn. akt II SA/Wr 24/16.

W omawianej sprawie jako warianty przedsięwzięcia w raporcie z dnia 31 sierpnia 2017 r. na str. 59 opisano: wariant proponowany przez inwestora, racjonalny wariant alternatywny, oraz racjonalny wariant najkorzystniejszy dla środowiska.

Przy czym analizując wariant proponowany przez inwestora autorzy opracowania wskazali, iż został on scharakteryzowany w rozdziale II.1.3. Przewiduje on realizację kwatery nr 4, z podziałem na dwie części rozdzielone groblą wewnętrzną, posiadające rozdzielne systemy odprowadzania wód odciekowych/wód opadowych. Powyższe pozwala na ograniczenie ilości powstających w ramach kwatery ścieków przemysłowych w trakcie eksploatacji części południowej kwatery. Wody opadowe z części II (północnej) do czasu rozpoczęcia eksploatacji tej części kwatery będą traktowane jako wody opadowe i roztopowe i retencjonowane w wydzielonym zbiorniku.

Opisując zaś racjonalny wariant alternatywny przedsięwzięcia wskazano, iż polega on na realizacji kwatery nr 4 w identycznym zakresie jak w wariantcie inwestorskim z tą różnicą, iż nie przewiduje się realizacji rozdzielnego systemu odprowadzania wód odciekowych dla obu części kwatery. Wody opadowe i roztopowe z części północnej (część II) kwatery - do czasu rozpoczęcia jej eksploatacji - będą więc traktowane jako ścieki przemysłowe. Wody te będą bowiem mieszane z wodami odciekowymi z części południowej kwatery. W związku z powyższym konieczne będzie oczyszczanie całej objętości ścieków z kwatery w zewnętrznej oczyszczalni ścieków.

Odnosząc się zaś do racjonalnego wariantu najkorzystniejszego dla środowiska, wskazano, iż w rozdziale II.9 (str. 132-133) raportu oceniono, iż wariantem najkorzystniejszym dla środowiska jest wariant proponowany przez inwestora.

Mając na względzie powyższe, zdaniem Kolegium, organ I instancji w uzasadnieniu kwestionowanej decyzji nie dokonał oceny, czy tak przedstawione warianty, polegające w zasadzie na zmianie, w wariantcie alternatywnym, systemu odprowadzania wód odciekowych dla obu kwater, odpowiadają wymogom art. 66 ust. 1 pkt 5 i 6 ustawy środowiskowej. Stwierdzić bowiem należy, iż organ I instancji na podstawie dokonanego opisu wariantów winien był dokonać oceny, czy w sprawie występuje zasadność realizacji przedsięwzięcia w wariantcie innym niż proponowany przez inwestora. W judykaturze zwrócono uwagę, że środowisko stanowi dobro publiczne, zaś jego ochrona, zgodnie z art. 74 ust. 2 Konstytucji RP, jest obowiązkiem władz publicznych. Dlatego inwestor jest obowiązany przedłożyć taki raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko, w którym zostanie rzetelnie przedstawiona analiza wszystkich wariantów, o których mowa w art. 66 ust. 1 pkt 5 ustawy o środowiskowej, a nie tylko wariantu, którym z przyczyn oczywistych inwestor jest zainteresowany. Kryterium ekonomiczne może stanowić element uzasadnienia wyboru określonego wariantu, ale nie usprawiedliwia pominięcia w raporcie co do zasady analizy racjonalnego wariantu alternatywnego, jak również wariantu najkorzystniejszego dla środowiska. Niemniej jednak podkreślić należy, iż obowiązek przedstawienia wariantu alternatywnego nie oznacza, że taki wariant musi być wariantem optymalnym dla inwestora. Niewątpliwie, aby wariant przedsięwzięcia mógł zostać uznany za alternatywny, musi posiadać cechy wyraźnie odróżniające go od wariantu zaproponowanego przez inwestora. Dotyczy to nie tylko zmiany lokalizacji (tu nie branej pod uwagę), zmiany wielkości planowanego przedsięwzięcia, zmiany planowanych rozwiązań technologicznych oraz zmiany procesu produkcji. Wariant ten musi być także racjonalny z uwagi na realną w danych warunkach możliwość jego realizacji zarówno pod względem organizacyjnym, technologicznym,

jak i finansowym. (vide: wyrok NSA z dnia 14 listopada 2012 r., sygn. akt II OSK 1238/11, wyrok WSA w Poznaniu z dnia 12 stycznia 2017 r., sygn. akt II SA/Po 888/16).

Kolejną kwestią podlegającą wyjaśnieniu, ze względu na sprzeciw mieszkańców, jest ustalenie wszystkich uciążliwości, które będą powstawać w trakcie funkcjonowania planowanej inwestycji, wraz z ustaleniem zasięgu ich oddziaływania. W tym miejscu organ I instancji winien jest dokonać analizy i oceny przedstawionych, na etapie postępowania odwoławczego opracowań, zarówno przez Stowarzyszenie jak i przez pełnomocnika inwestora.

Z raportu nie wynika także, aby autorzy dokonali pogłębionej analizy pod kątem skumulowanych oddziaływań planowanego zamierzenia z istniejącymi już na sąsiednich działkach inwestycjami zrealizowanymi przez CHEMEKO-SYSTEM także polegającymi na składowaniu odpadów (kwatery 1 – 3). Ustalenia w tym zakresie mogą mieć wpływ na ustalenie obszaru oddziaływania planowanego zamierzenia na środowisko.

Końcowo Kolegium stwierdza, iż organ I instancji nie przesłał zaskarżonej decyzji do organów współdziałających do czego był zobligowany zgodnie z przepisem art. 74 ust. 4 ustawy środowiskowej.

Uwzględniając wykazane wyżej wadliwości przeprowadzonego postępowania oraz zaskarżonej decyzji, mające istotny wpływ na rozstrzygnięcie sprawy, należało wyeliminować zaskarżoną decyzję z obrotu prawnego, a sprawę przekazać do ponownego rozpatrzenia.

Organ I instancji przeprowadzając ponownie postępowanie weźmie pod rozwagę poczynione wyżej ustalenia i wyda stosowną decyzję w przedmiotowej sprawie z zachowaniem norm prawa proceduralnego i materialnego.

Końcowo Kolegium stwierdza, iż Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Legnicy postanowieniem z dnia 26 listopada 2018 r., nr SKO/OS-414/.../2018, po rozpatrzeniu wniosku Stowarzyszenia „Skowronek” z siedzibą w Warszawie, reprezentowanego przez Dorotę Dobrosielską, o zawieszenie z urzędu postępowania odwoławczego od decyzji Burmistrza Wąsosza z dnia 1 czerwca 2018 r., nr OR.6220.11.29.2017 ustalającej na rzecz „CHEMEKO-SYSTEM” Sp. z o.o. z siedzibą we Wrocławiu środowiskowych uwarunkowań dla realizacji przedsięwzięcia pod nazwą: „Budowa składowiska odpadów innych niż niebezpieczne i obojętne” realizowanego na działkach nr 144/2, 145, 150, część działki 227, część działki 293, obręb Rudna Wielka, gmina Wąsosz – na podstawie art. 97 § 1 pkt 4 i art. 101 § 3 – odmówiło zawieszenia z urzędu postępowania odwoławczego.

W tak ustalonym stanie faktycznym i prawnym orzeczono jak na wstępie.

Decyzja jest ostateczna.

Od decyzji skarga nie przysługuje. Jednakże strona niezadowolona z treści decyzji może wnieść od niej sprzeciw do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu, za pośrednictwem Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Legnicy, Pl. Słowiański 1, 59-220 Legnica. Sprzeciw wnosi się w terminie 14 dni od daty doręczenia decyzji. Zgodnie z art. 64b § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2018 r., poz. 1302 z późn. zm.) – zwanej dalej p.p.s.a., sprzeciw powinien czynić zadość wymaganiom pisma w postępowaniu sądowym, a ponadto zawierać:

- 1) wskazanie zaskarżonej decyzji;
- 2) żądanie jej uchYLENIA oraz
- 3) oznaczenie organu, który wydał zaskarżoną decyzję.

Wpis stały od sprzeciwu wynosi 100 zł.

Stronie może być przyznane prawo pomocy na jej wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych (art. 243 § 1 p.p.s.a.).

Prawo pomocy obejmuje zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienie adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego (art. 244 § 1 p.p.s.a.).

W myśl art. 254 § 1 p.p.s.a. wniosek o przyznanie prawa pomocy oraz wniosek o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej składa się do właściwego wojewódzkiego sądu administracyjnego. Strona, która nie ma miejsca zamieszkania, pobytu lub siedziby na obszarze właściwości sądu, o którym mowa w § 1, może złożyć wniosek w innym wojewódzkim sądzie administracyjnym. Wniosek ten przesyła się niezwłocznie do sądu właściwego (§2).

Otrzymują:

1. Kazimierz Ławik pełnomocnik:

- Krzysztofa Sauć,
- Jana Florczaka,

2. Adwokat Magdalena Rybicka pełnomocnik:

- Danuty Płatników,
- Sylwii Sauć,
- Mariusza Kaisera,
- Czesława Słowińskiego,
- Lucyny Waścińskiej,
- Wiesława Waścińskiego,
- Jacka Waścińskiego,
- Leszka Dutki,
- Emilii Kaiser,
- Cezarego Smektały,
- Pawła Chorostkowskiego,
- Jana Maciaszka,
- Joanny Kalinowskiej,
- Macieja Kaisera,
- Lilli Kaiser,
- Krzysztofa Kalinowskiego,
- Tomasza Kaisera,
- Barbary Augustyniak,
- Daniela Kulczyckiego,
- Elżbiety Waścińskiej,
- Henryka Różyckiego,
- Małgorzaty Smektały-Ciach,
- Bolesława Paszkowskiego,
- Zbigniewa Augustyniaka,
- Marcina Banaszka,
- Anny Krawczyk,
- Bronisława Krawczyka,
- Krystyny Gradeckiej,
- Zbigniewa Lasaka,
- Zofii Lasak,

podpisy członków składu
orzekającego Kolegium:

1.....
2.....
3.....

- Barbary Słowińskiej,
- Andrzeja Mazura,
- Bronisława Rózyckiego
- Dariusza Słowińskiego
- 2. Dorota Dobrosielska - przedstawiciel
Stowarzyszenia „Skowronek”
z siedzibą w Warszawie
- 3. Adwokat Elwira Świerczyńska -
pełnomocnik CHEMEKO-SYSTEM
Sp. z o.o. z siedzibą we Wrocławiu
- 4. Regionalny Dyrektor Ochrony
Środowiska we Wrocławiu
- 5. Państwowy Powiatowy Inspektor
Sanitarny w Górze
- 6. Dyrektor Regionalnego Zarządu
Gospodarki Wodnej we Wrocławiu
Państwowego Gospodarstwa Wodnego
Wody Polskie
- 7. Gmina Wąsosz
- 8. Burmistrz Wąsosza
- 9. a/a.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Legnicy z siedzibą w Legnicy, pl. Słowiański 1, informuje, że przetwarzanie Państwa danych osobowych odbywa się zgodnie z przepisami ogólnego rozporządzenia o ochronie danych – RODO (Dz.U. UE.L. z 2016 r. nr 119, str. 1). Szczegółowe informacje o zasadach przetwarzania Państwa danych osobowych oraz o przysługujących Państwu prawach z tym związanych znajdują się na naszej stronie Biuletynu Informacji Publicznej pod adresem <https://skolegnica.ibip.wroc.pl/> w zakładce **Ochrona danych osobowych**.